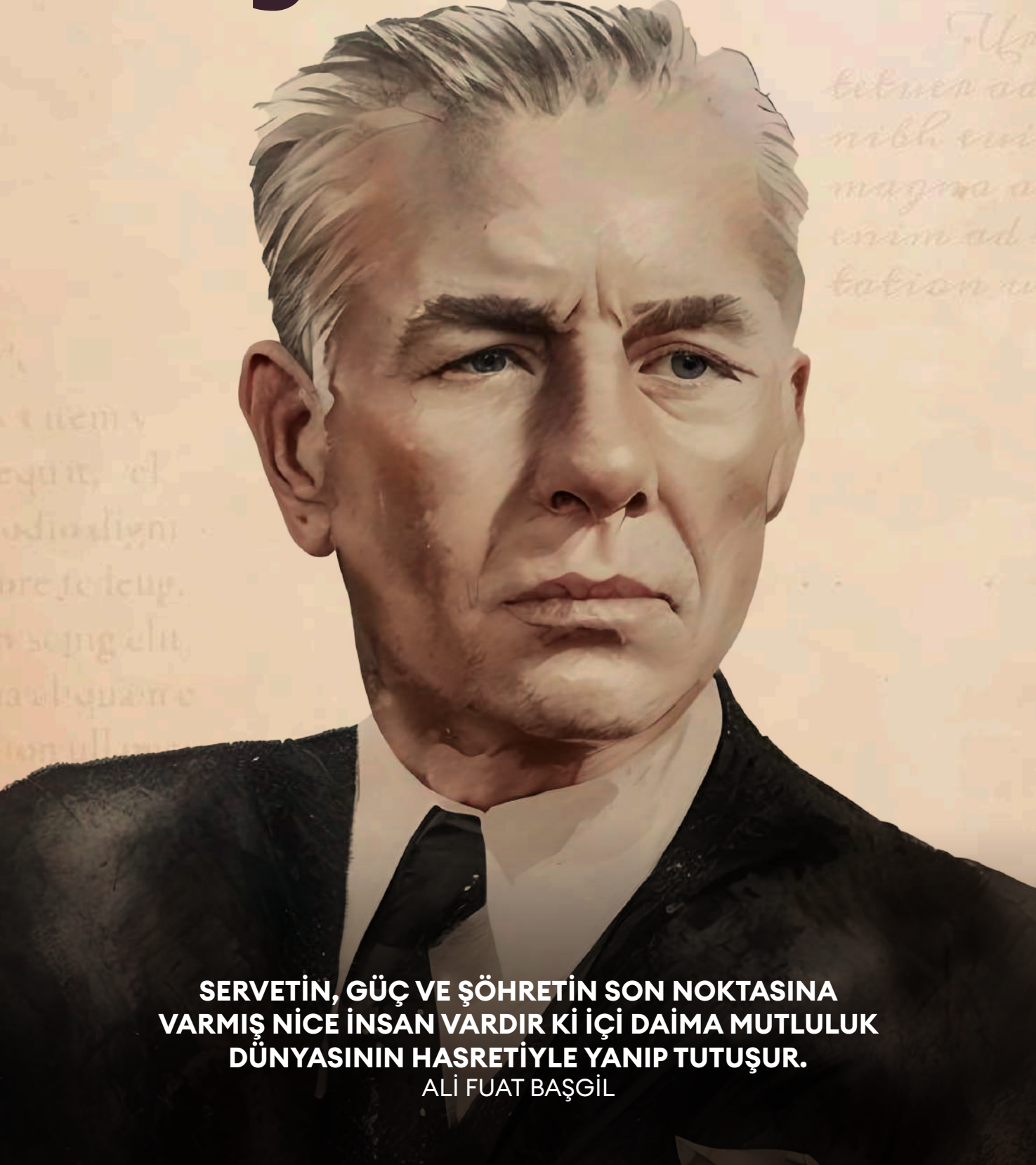

KOCAELİ ALİ FUAT BAŞGİL SOSYAL BİLİMLER LİSESİ
KÜLTÜR & EDEBİYAT & SANAT DERGİSİ

ÇİDAM

SAV 1 | GÜZ 2023

**SERVETİN, GÜÇ VE ŞÖHRETİN SON NOKTASINA
VARMİŞ NİCE İNSAN VARDIR Kİ İÇİ DAİMA MUTLULUK
DÜNYASININ HASRETİYLE YANIP TUTUŞUR.**
ALİ FUAT BAŞGİL

iÇİN

DEK

4

MÜDÜR DEN
ÖMER YILMAZ

6

EDİTÖRDEN
KADİR YILDIZ

7

KIRLANGICIN VEDASI
ESLEM AKKUŞ

8

SENİ VAR ETMEK
NAZ UNCU

9

**ÇİÇEKLER VE
GÖREMEDİKLERİMİZ**
SERAY SUDE ÇELİK

11

AŞK NEDİR?
KÜBRA GÜL DEMİRBAĞ

12

**İNCİR AĞACININ
TOHUMLARI**
ELİF ÖYKÜ KAYA

13

YAŞAMALI
ŞEVVAL ALTINDAĞ

14

BARBA ROSSA
BURCU HAKSEVER

19

AÇAR MI ÇİÇEKLER?
NAZ UNCU

20

BANK
BEDRETTİN SAMİ UÇKUN

22

OKUDUM YAZDIM
YAYIN KURULU

İLER

24

BİR HAYALET HİKÂYESİ
ZEYNEP SANEM GÜNEY

26

DOSYA: ALİ FUAT BAŞGİL
YAYIN KURULU

32

YAZARLARDAN OLAYLAR
ESLEM GÜMÜŞALAN \ KÜBRA GÜL DEMİRBAĞ

34

İÇ DÜNYAM "MESLEĞİM"
YAĞMUR KİBAR

35

**SOSYAL MEDYA VE
KÜLTÜRE ETKİSİ**
IRMAK YALÇIN

36

**DİVAN ŞAİRLERİNDEN
HİKMETLİ SÖZ USTASI:
NÂBİ**
SÜMEYYA ÇANTAY

38

SİYAH BALON
BEDRETTİN SAMİ UÇKUN

41

ISSIZ OKYANUS
DİLANAZ GÜNGÖR

42

"BİZ"İM SÖZLER

44

KELİMELEER VE HİSLER
MELİKA AY \ ESLEM AKKUŞ

45

MOR MÜREKKEP
MEHMET GÜRÂY USTA

49

FİLM TAVSİYESİ

**KOCAELİ ALİ FUAT
BAŞGİL SOSYAL
BİLİMLER LİSESİ KÜLTÜR,
EDEBİYAT
VE SANAT DERGİSİ**
SAYI 1 | GÜZ 2023

**KOCAELİ ALİ FUAT BAŞGİL SOSYAL
BİLİMLER LİSESİ ADINA İMTİYAZ
SAHİBİ**
ÖMER YILMAZ

EDİTÖR
KADİR YILDIZ

GRAFİK TASARIM

NURULLAH KILIÇ

YAYIN KURULU
ZEYNEP SANEM GÜNEY
BEDRETTİN SAMİ UÇKUN
SERAY SUDE ÇELİK
SUDENAZ ÇELİK
ELİF ÖYKÜ KAYA
ÖZKAN IŞIKSOY
MELİKE AY
ESRA SUĞRA YILDIZ
DİLANAZ GÜNGÖR
YAĞMUR KİBAR
ŞEVVAL ALTINDAĞ
ESLEM AKKUŞ
ESLEM GÜMÜŞALAN
MİNEL APAY
CEYLİN KILIÇ
BURCU HAKSEVER
MEHMET GÜRÂY USTA
ÖZSU CEYLAN
NAZ UNCU
KÜBRA GÜL DEMİRBAĞ
IRMAK YALÇIN
SÜMEYYE ÇANTAY

MÜDÜR DEN

“
**KARANLIKLAR
GÜNEŞİN
DOĞUŞUNUN,
ÇEKİLEN
SANCILAR İSE
YENİ DOĞUMLARIN
HABERCİSİDİR.**

Değerli dostlarımız, sevgili okuyucularımız.

Dopdolu, pırıl pırıl ve elinizden düşürmeyeceğiniz harika bir dergi ile sizlerleyiz.

Ve günler...

O sayılı günler... Çabuk geçer derler.

Ayva sarı, nar kırmızı, sonbahar...

Mevsimleri art arda yaşarken, ömrümüz de geçip gidiyor, o da nasibini alıyor.

Ekim, adı üstünde bir ay. Ekim, dikim mevsimi. Gelecek yılın rızık duaları bu mevsimde başlıyor. Biz de boş durmayalım, ekelim en bereketli fikir tohumlarını. Biz de dikelim bire yetmiş, bire yedi bin verecek fidanları... Yağmur çamur demeyelim... Bizden sonraki gelecek nesiller de faydalanınsınlar diye, Çıdam toprağına bu meyvedâr ağaçları dikelim. Yeni yeni okuyucular kazanalım.

“

HAYALLERİMİZ OLACAK VE HATIRALARIMIZDA HAYALLERİMİZİN NASIL GERÇEKLEŞTİĞİNİ GÖRECEĞİZ VE HAYAL KURMAKTAN KORKMAMAYI ÖĞRENECEK, DAHA BÜYÜK HAYALLERLE YOLUMUZA DEVAM EDECEĞİZ.

Şimdi gayret vaktidir. Ey vefalı okuyucu, sen de bunu iyi bilirsin. Sana söz değil işaret yeter. Çıdam'ımızla taze tohumlara, genç fidanlara su verelim. Verelim ki yarın meyveye dursunlar. Hem dünyada, hem ahirette yüzümüzü ak etsinler.

Böylesine hassas ve kıymetli bir hizmetin safında bulunduğumuz için bir şükür edası olarak bağrımızdan kopup gelen en değerli bir fikir ve gül demetini sizlerle paylaşıyoruz.

Bundan sonrası size kalıyor.

Evimizde, iş yerimizde ya da okulumuzda masamızın üzerine koyduğumuzda, eller hemen uzanıyor Çıdam'a doğru. İlgisiz kalamıyor insanlar. Zira kalpler ve akıllar sorularla dolu. Aradıkları cevapların bir kısmı Çıdam'ın sayfalarında ziyadesiyle var.

Niyetimiz güzel, düşüncemiz belli. Biz ışığımızı ve inandıklarımızı yayarsak, ona ihtiyaç duyanlarla paylaşarsak elbette karanlıklar da o nispette azalır. En büyük karanlık ki cehalettir, yani insanın nereden geldiğini, nereye gideceğini bilememesidir. Hele de şu zamanda, en pespaye görüşlerin bile fütursuzca arzı endam ettiği bir dünyada, biz niye duralım? Yattığımız yetmez mi?..

Ülkemizde ve dünyada insanı üzen, o kadar çok olaylar var ki... Ama biz geçici fırtınalarla sarsılmayalım. Gözlerimizi ufka dikip, hedefimize ve idealimize yürüyelim.

Karanlıklar güneşin doğuşunun, çekilen sancılar ise yeni doğumların habercisidir

Her zaman güzeli düşünecek, güzeli göreceğiz, umudu ve sevgiyi kalplerimize nakşetmek adına çalışacağız. İnanmanın başarmanın ana dinamiği olduğunu kavrayacak ve bu motivasyonla her alanda kendimize inanarak mücadele edecek, attığımız adımların hedefine giden ok misali nasıl on ikiden vurduğunu hep birlikte müşahede edeceğiz. **Hayallerimiz olacak ve hatıralarımızda hayallerimizin nasıl gerçekleştiğini göreceğiz ve hayal kurmadan korkmamayı öğrenecek, daha büyük hayallerle yolumuza devam edeceğiz.**

Çıdam'ın çıkmasına öncülük eden büyük bir özveriyle Çıdam'la çalışan Edebiyat Öğretmenimiz Kadir Yıldız'a ve dergide emeği geçen öğrencilerimize teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyorum.

Çıdam'ımızdaki yazılara gelince, yeni imzaları ve aşına dostları bir arada bulacaksınız. İyisi mi yazıları siz okuyup, dönüp bize siz anlatın olmaz mı?..

ÖMER YILMAZ
KOCAELİ ALİ FUAT BAŞGİL
SOSYAL BİLİMLER LİSESİ OKUL MÜDÜRÜ

EDITÖRDEN

KADİR YILDIZ
EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

Yeni bir bahardan güneşi, toprağı, suyu, filizi bir can olan bahardan, öğrencilerimin baharından merhaba...

Yazmak derdini anlatmak, derdiyle dertlenmek, kafa yormak; bakmak değil görmek, düşünmek ve tefekküre dalmaktan geçer.

Yazmak senin olanı gönül süzgecinden geçirip sunmaktır. Yazmak şairde kendisinin dahi bilmediği bir sevdaya yolculuğu ve kelimelerle bir gergef işlemesi, romancıda yaşanan ya da yaşanması muhtemel olayların kendi ütopyasında can bulmasıdır.

Yazmak insanoğlu var olduğundan beri süregelen bir ihtiyaçtır. İnsan bir şekilde kendini ifade etme ihtiyacı duyar, bu yollardan biri de yazmaktır. İnsan içinde coşkun bir nehir gibi dolup taşan duygularını şiirle, gördüğü olayları yahut tasavvur ettiklerini roman, hikâye veya bir piyesle anlatmaya çalışmıştır.

Yazmak var olanı farklı şekillerde ve lezzetlerde sunabilme maharetidir.

Ölümü: "Artık demir almak günü gelmişse zamandan/ Meçhule giden bir gemi kalır bu limandan."

Aşkı: "Artık inan bana muhacir kızı/ Dinle ve kabul et itirafımı/ Bir soğuk, bir garip, bir mavi sızı/ Alev alev sardı her tarafımı" ya da,

"Desem ki sen benim için/ Hava kadar lazım/ Ekmek kadar mübarek/ Su gibi aziz bir şeysin/ Nimettensin, nimettensin."

Tarihi: "Tarihin gözleri var, surlarda delik

delik/ Servi, endamlı servi, ahirete perdilik/ Bulutta şaha kalkmış Fatih'ten kalma kır at/ Pırlantadan kubbeler, belki bir milyar kırat..." mısralarıyla anlatabilmektir, işte kadim edebiyatımızın zenginliklerinden birkaçında gördüğümüz gibi yazmak zihnin kibarlaşması ve dışavurumudur.

Yazmak bir çıdamdır adeta, vaktini bekler ve açığa vurur bir yerde kendini.

Öğrencilerimizin bu düşünceler üzere eserler kaleme alma hevesi bizi bu yola sürükleyiverdi, istedik ki paylaşalım, pay edelim duygularını, hayallerini.

“
**YAZMAK BİR
ÇIDAMDIR ADETA,
VAKTİNİ BEKLER VE
AÇIĞA VURUR BİR
YERDE KENDİNİ.**

Bu çalışmadaki asıl gayemizse öğrencilerimizin yola çıkmalarını, hayal kurmalarını ve hayal kurmaktan korkmamalarını sağlamaktır, istiyoruz ki hem akademik hem de sosyal yönden kendini tamamlayabilmiş evlatlarımız olsun, içlerinde bir ukde kalmasın bu yıllara dair, bu çalışmamız da

bu düşüncelerimizin meyvelerinden biridir. Evlatlarımız belki de yarınlarda buradan aldıkları ilhamla diğer bir deyişle buradan aldıkları toprakla ve tohumla kendilerine has kokuları ve tatları olan meyveler sunacaklar bizlere...

Büyük bir sevinç ve heyecanla adını verdiğimiz, emekle suladığımız, toprağından yeni bereketlerin filizlenmesini umduğumuz **Çıdam** adlı dergimizin ilk sayısını sizlere takdim ediyoruz. Güzellikleri yaşamak ve yaşatabilmek ümidiyle kalın sağlıklı...

Kırlangıcın Vedası

Bir rüzgar esti çehreme
Gözlerimde toplandı bütün gökyüzü
Damla damla yağdı gecelerce
Meğer buymuş kırlangıcın vedası
Kanadını son kez çırpışı

Ben öylesine bir denizciydim
Hikayemin ne sonu belli ne başı
Yalnız sandım ki o liman evim
Şimdiyse alevlere teslim
Meğer buymuş kırlangıcın vedası
Kanadını son kez çırpışı

Damlayamayan gözyaşım
Bir senin kokun adım başı
Ansızın sızlarsa sol yanım
Satırlarıma kaçarım adım adım
Ne fayda, değmez göğsüne başım
Meğer buymuş kırlangıcın vedası
Kanadını son kez çırpışı

Senli hayaller soldu yüreğimde
Kimsesiz onca zamanın sessiz yanışı...
İsimsiz şiirler kaldı geriye
Ne olur adları olsa bile?
Gün gelir, bir rüzgâr çarpar çehrene
Ne adım kalır, ne bir anım geriye
Meğer buymuş kırlangıcın vedası
Kanadını son kez çırpışı...

Seni Var Etmek

Hayal dediğin var etmektir. Yokluğu; bir anne gibi doğurarak, şefkat göstererek, ilgilenerek doldurmaktır. Hüznünden, öfkenden hayal kırıklığından, umudundan, heyecanından ilham alarak beyaz bir tuvali kendin için renklendirmektir. Gerçeklikten kaçmak için bir ağaç kovuğuna tereddüt etmeden atlamak ve ulaştığın yeni dünyayı en saf halinle şekillendirmektir. O dünyaya nefes aldırıp ona hüznler, umutlar, hayal kırıkları, heyecanlar vermektir.

Sonsuz yağan gözyaşlarıyla dereleri, denizleri taşıyıp sel götürebilir dünyanı. Denizlerdeki o hırçın dalgalar seni üzen her şeyi dövebilir. Senin gözyaşlarının ifade ettiği önemle onun tek damla gözyaşına bakmadan önce paniklemesini, sonra durumun farkına varmasıyla kurtulmak için can çekişmesini, en sonda ise rengini kaybedip kaskatı olmuş bedenini tanrısı için bir şey yapmış olmanın verdiği gururla izleyebilir.

Öfkenle çaktırdığın şimşekler yer yer yangınlara sebep olabilir. Özenle renklendiğin o tuvalin her bir ilmeği yavaş yavaş kor kırmızıdan siyaha dönebilir. Ancak yanan her ateşte senin dışarıya vurmadığın korkuların, ifade edemediğin düşüncelerin, itiraf edemediğin sırların hayat bulabilmenin verdiği heyecanın haykırılarıyla dünyanı doldurabilir. Gün yüzüne çıkamayan gerçeklerin güneş ışığına kavuşmasıyla o küllerin altından haykırıışlarının ektiği tohumlar filizlenebilir.

Hayal kırıklıklarının yarattığı zelzele ile tek tek hayallerin ile renklendiğin camlar tuzla buz olabilir. Kırılan hayallerini toplanmanın telaşı ile eline aldığın her cam par-

çası ellerinde derin kesikler bırakabilir. Ya da acının odağını değiştirmek için bir zamanlar seni hayata en çok bağlayan şeyler ile seni hayata bağlayan ipleri kesebilirsin. Toprak tohumlarını kanatır, yağmurlar kan kırmızı yağar, dalgalar kıyıları kendilerini kanatarak döver ve hepsi senin için olur.

Sen umut edersin her yer bir ilahi ışıkla dolar. Sen göz kamaştırırsın, dünyanın göz kamaştırır, yarattıkların göz kamaştırır. Ağaç kovuğunun içine doğan güneş göreni hayrete düşürür, kıyametin geldiğini düşündürür. Öyle bir ışıkla dolar ki her yer toprağın altındakilere can verir. Kendilerine verilen ikinci şansı en doğru şekilde kullanmak insanüstü çaba harcamalarına sebep olur. Senin için sunaklar, tapınaklar hazırlar ve her anlarında sana şükran duyar her dualarında ismini geçirirler.

Zihninde kelebekler uçuşur, dünyanda bin kelebek kozalarından çıkar. Üç günlük ömürlerine başlamanın heyecanı ile etrafta uçuşur, kader iplerinin örümü bitmeden her şeyi tatmaya çalışırlar. Hiç üzülmezler, zamanlarını en iyi şekilde değerlendirmenin saf çabası ile etrafta dolaşarak dünyanı güzelleştirirler. Senin dünyanda tek amaçları güzeli sağlamak olduğunu bilmeden kanat çırpırlar. Yine bilmeden sana heyecanın değerini gösterirler.

Bu dünya sana ve duygularına bağlı olarak var olur, yok olur. Seni tam bir insan yapmak için acı çeker, mutlu olur, yorulur, çalkalanır ve hayatlarını feda ederler. Bunu reddetmeden tekrar tekrar seni var etmek için var olurlar. Sırf sen diye, sırf sen sen ol diye.

ÇİÇEKLER VE GÖREMEDİKLERİMİZ

Bilir misin çiçek kokusunu sen? Etrafa ne kadar da güzel rayihalar verdiğini, o kokular eşliğinde bulunan huzuru, bambaşka hayallere insanı alıp da götürdüğünü ve daha nice güzellikler yaşattığını. Bir çiçek bunları nasıl yapabilir diye düşünüyorsan duymamışsın demek ki çiçeklerin sesini daha önce. Belki de duyma zamanıdır şimdi ve daha farklı bakmanın zamanıdır çevreye. Ve bakmak değil de görmektir belki de yaşadığımızı zannettiğimiz hayatın güzelliklerini.

Sarımsı bulutlar sarıyor etrafımı, kaçırıp götürmek için beni. Kollarını belime dolayıp sıkıldığını hissediyorum soğuk elleriyle. Bakıyorum sadece hissiz ve anlamsızca önüme. Belki de yanlış anlıyorum her şeyi, kendimi, etrafımı... Kaçırıp götürüyor beni bir yerlere. Uçuyoruz anlamsızca ya da anladığımı zannettiğim bir şekilde. Tâ uzak diyarlardaki koskocaman bir yere. Nereden biliyorum ben bunu bilmiyorum ama en sonunda bir şeye kavuşacağımı hissediyorum. Anlamıyorum hâlâ ne oluyor etrafımda ama güveniyorum bu beni üşüten ellere, biliyorum içerisindeki o umudu ve bağlılığı.

Küçük bir rüzgâr fısıldıyor kulağıma, gıdıklıyor beni hafifçe ve küçük bir gülücük beliriyor suratımda. Kendimi daha iyi hissediyorum bu küçük selamlamayla. Bir şeyin yavaşça yaklaştığını hissediyorum ardından ama korkmuyorum bu bilinmezlikten. Rüzgar daha da fısıldıyor kulağıma, yavaşça esip geçiyor. Hafifçe yana eğiliyor başım, o an anlıyorum bunun nereden

geldiğini, aşağıda koskocaman bir deniz ve beni kendilerine çekmeye çalışan dalgalar. Nasıl fark etmediğime hayret ediyorum merakla açılmış kestane gözlerimle. Beni çeken bir şeyler oluyor bu dalgalara, masmavi vücuduna. Dalgaları görüyorum bu sonsuzlukta, beyaz bıyıkları sanıyorum bu güzel maviliğin. Bana bilgece gülümsemediğini görüyorum ve içtenlikle gülümsüyorum onlara.

Ani gelen bir soğuk ile bocalıyor beni saran eller ve hafiften sendeliyoruz. Kafamı kaldırıyorum bu hırçın rüzgâra karşı ve görüyorum ki koskoca bir kar bulutu döküyor tanelerini bu sevimli denize. Tanelerini yutuyor dalgalar ve sevinçle kakhaha atıyor. Bulut buna sinirlenmiş gibi daha da sert gönderiyor tanelerini ve ben bu karmaşa arasında sıkışıyorum anlamsızca. Gözlerimi kapatıyorum sıkıca ve hiçbir şey düşünmüyorum o an üşümekten başka. Ne kadar olduğunu tam kestiremediğim zaman sonra sakinleşiyor hırçın taneler. Yeni doğan bir bebek gibi yumuşuyorum ve esniyorum kollarımı açarak şimdi hafif olan tanelere. Karşıda bir ada, dağ görüyorum beyazlara bürünmüş. Tertemiz oluşuyla gurur duyar gibi bekliyor tanımadığı misafirleri. Yavaşça iniyorum bu berraklığa. Ellerin gerginliğinin azalmasıyla belimin üşüdüğünü hissediyorum. Gitmesini istemeyerek bakıyorum ona. Ama beni bırakıp gidiyor yine de pişmanlık duymadan. Küçük bir hüznün çöküyor yüreğime, bir sıkıntı yumrusu gelip konuyor göğsümün arasına, sıkıştırıyor beni. Kaçmak uzaklaşmak istiyorum fakat elimden hiçbir şey

gelmiyor ve derin bir nefes alıyorum. Yüreğime giriyor bu soğuk havanın taneleri ve yumruyu yumuşatıp devam ediyor vücudumun içinde dolanmaya. Kalkıyorum hafifçe, etrafa bakıyorum. Her yer bembeyaz görünüyor ilk başta. Aynı zamanda çok da tanıdık geliyor. Birkaç adım atıyorum yaklaşmak için. Sağımda tahtadan yapılmış evler ve çevresinde bir bukalemun ustalığı ile kamufle olmuş beyaz çiçekler görüyorum. O çiçekler bu evi sarmasaydı evin ne kadar da yalnız ve korkunç olabileceğini düşünüp yalnız kaldığı için gülümseyip ilerliyorum bilmediğim yolumda. Kestiremiyorum zamanı aklıma bu düşüncenin tekrar gelmesiyle hızlanmanın daha iyi olacağını hissedip adımlarımı sıklaştırıyorum. Soluma baktığım o an nefesim kesiliyor, duruyorum avcısını görmüş bir av gibi. Ama korkuyla değil, o silahın büyüyle bakıyorum ben avcıma. Adım atmaya cesaret edemiyorum. Ama biliyorum, gitme zamanımın geldiğini. O unutulmaz âna ulaştığımı hissediyorum. Hâlâ bilmiyorum ne yaşadığımı ya da ne yaptığımı.

“
**SARILIYORUM
HEPSİNE VE
UZANIYORUM
BİRAZ DAHA...**

Tekrar gözlerimi açıyorum aniden. Damarlarımda hissettiğim ilk şey korku oluyor. Bu vazgeçme ya da bırakma korkusu muydu acaba? Etrafıma bakıyorum hızlanan nefesimle. Nefes almaya çalışıyorum ama nefesim sanki yetmiyor bana. Hızlıca göz gezdiriyorum etrafıma. Toprağın üstünde, çiçeklerin arasında yattığımı görüyorum. Hatırlıyorum buraya geldiğimi.

Sırtım hafifçe gıdıklanıyor. Bacaklarımı kendime yaklaştırıp bağdaş kuruyorum dikkatle. Çevremi sarmış çiçekleri inceliyorum. Sonra anlıyorum bu hayalin aslında nasıl oluştuğunu.

Mor orkidedeki mavi derin çizgilerdi aslında benim dalgalarım, bıyıklarıydı beyazlığı. Sarı lilyumdu aslında beni saran bana güven veren, beni kollayan. Orkideydi beni gıdıklayıp çocukluğuma döndüren kokunun sahibi. Pembe karanfildi beni içtenliğiyle karşılayan o ev. O bembeyaz adaydı beni kabul eden iris. Ve o ağaçtı aslında benim başlangıcım olan. Gülümsüyorum yaşadığım bu maceraya ve teşekkür ediyorum çiçeklerin kokularına. Sarılıyorum hepsine ve uzanıyorum biraz daha.

Aşk Nedir?

Söyle bana sevgili,
Aşk nedir?
Pamuk ellerinin arasında yaşanan kuşun,
Uçup gitmesin diye sımsıkı tutman mı
Ya da özenle işlediğin resmin,
Son fırça darbesi midir?
Söyle bana sevgili,
Aşk nedir?
Yıllarını başkasının gözlerinde öldürdüğün
Geçmiş midir?
Unuttuğunu sandığında, gelen hatıranın
Bıraktığı sızı mıdır?
Ya da gecelerin ağladığı,
Sevdalılarının buluşamadığı,
Şafakların ayamadığı oyun mudur?
Söyle bana sevgili,
Aşk nedir?
Yakub'un gözünü kör edecek kadar,
Mecnunu çöle sürecekt kadar,
Her gece sevmemeye ettiğin yemini
Sabahları bozacak kadar,
Acımasız bir duygu mudur?
Söyle bana sevgili,
Nedir bu aşk?
Üç harfin yan yana gelip
Yıktığı dünyam mıdır?
Yavaş yavaş alıştığın soğukluktur,
Belki de yutkunurken hissettiğin
Düğümün sebebidir...
Söyle bana sevgili,
Aşk nedir?
Senin korkudan bakmadığın,
Üzerim diye tutamadığın elin
Paramparça edilmesini izlemek midir?
Söyle bana bu nedir?
Seni anlatan kitabı aramak mıdır?
Seni yazacak şairi bulamamak mıdır?
Seni anlatan kelimeyi sözlükte bulamayınca
Mecnuna dönen midir?
Söyle bana sevgili,
Söyle bana, bu nedir?

İncir Ağacının Tohumları

"Umut nedir?" diye soracak olursanız "Umut umulmayanlara açılan bir yelkendir." derim.

Umudunuz varsa fikrinizde vardır. Şayet umudunuzu kaybederseniz kendinize dair hiçbir şeyiniz kalmaz, ellerinizde. Yangının külleri gibi toz olup gider semaya tüm benliğiniz. Düşünmeyen bir insan sadece bedenden ibarettir.

İnsanlar umudu hayatlarındaki en önemli olaylara belki de eşyalara benzetebilir;

Bir bebek için biberonu, bir çocuk için boya kalemleri, bir genç için iyi aldığı bir yazılı notu, bir yaşlı için eski çevikliği, bir hasta için sağlığı ve bir kadın için özgürlüğü olabilir umut.

Umutsuzluğunuzla savaşabilirsiniz. Eğer bir savaş açmak istiyorsanız bence ondan fazlası olduğunuzu fark etmelisiniz. En koyu umutsuzluğunuzun içinde, bu inkârcılığı aşmanın yollarını arayın.

Herkes kendi boş veya dolu umutlarını besleyip peşinden giderken artık ömrün basamakları yavaş yavaş sona eriyor, yolun sonu görünüyor.

Günümüzde insanların yoksulluktan, açlıktan, savaşlardan kurtulmak için öbek öbek vatan toprağından kopup ölümü dahi göze alarak başka ülkelere göçüne, boşuna "umuda yolculuk" denmiyor lakin hepsi mutlu sonla bitmiyor.

Her şeye karşın Pandora'nın kutusundan saçılan bunca kötülük arasında umutsuzluk en masumudur. Nazım Hikmet'inde dediğini gibi "Ama umudu var bütün insanlığın, umutsuz yaşanmıyor." Umudun her zaman karın doyurmasa bile ruhu besler, yaşama tutunmaya yardımcı olur.

“
EN KOYU
UMUTSUZLUĞUNUZUN
İÇİNDE , BU İNKÂRCILIĞI
AŞMANIN YOLLARINI
ARAYIN.

YAŞAMALI

Hayaller sadece sizin duyabileceğiniz bir melodide dans ederler. Kirli sokakları, karanlık havaları bir ateşböceği gibi uçarak aşarlar ve siz o ateşböceğinin sırtında olduğunuz sürece her zaman gidecek bir yol vardır. Gecenin içinden belki yavaş yavaş ama keyifle geçersiniz.

Hayat esasen sıkıcıdır, sonu bilinmeyen bir yola girmeden ve atmadan kendini uçsuz bucaksız bir uçurumdan. Yolun sonu nereye çıkar, mutlu mu yoksa üzgün mü biter umurumda değil benim. Ben yolda bulduğum meyveleri yemeyi, üstüne bastığım dallarla acı çekmeyi severim. Acısını ve tatlısını, kuru ve sert rüzgârlarını tatmak isterim ben hayatın.

Bazen eşsiz bazen sıkıcı melodilerini keşfetmeli hepsinin ritminde dans etmeli, denizlerimin beni boğmasına izin vermeli ve sonsuz derinliklerini keşfetmeliyim. Hayatın tuzaklarla dolu adaletsiz oyununu oynamalı, yaralar açmasına izin vermeli,

öfke ve nefretimin en güçlü fırtınalarında huzur bulmalı, koparsa da kırlarımdaki bütün çiçekleri baharın gelişini umutla bekleyebilmeliyim.

Dalmandan sonsuz uykuya ve belkide ulaşmadan sonsuz ızdırabıma öfke, nefret, korku, hüznün ve mutluluk hepsinin oyununu oynamalı ama kaybetmemeliyim. Sonun kaçınılmaz tahtına otururken eşsiz manzaranın hüznünlü mutluluğu içerisinde gökyüzünde oturabileceğime inanmalıyım.

**...SONSUZ
DERİNLİKLERİNİ
KEŞFETMELİYİM.**

Barba Rossa

Müjgan Hanım ile kaptan, sahil kenarında hiç konuşmadan oturuyor ve son derece heyecan verici fakat bir o kadar da ürkütücü ve bunaltıcı şeyler düşünüyorlardı. İkisinin de birbirinden tamamen ayrı hayatları vardı: Müjgan Hanım bir tarih profesörüydü ve Ankara'da yaşıyordu. Onu deniz kıyılarına, kaptana, getiren şey bu iki ayrı hayatı karşılaştırmış ve bu iki ayrı zihne ortak bir konu olmuştu.

Müjgan Hanım'ın kaptana gelmesinin sebebi bilgelik sevdasıydı. Bilginin her insan için ne ifade edebileceği sorgulandığında verilecek cevapların sayısı hesaplanamaz belki ama Müjgan Hanım için bilginin son derece özel -bu iyi bir şey mi, tartışılır- bir yeri vardı. Günlük hayatında pek konuşmazdı ve konuştuğunda ağzından çoğunlukla soru cümleleri çıkardı.

Cevabını aldıktan sonra düşündüğü şeyleri kendisine sakladığı için sohbeti pek ilerlemezdi ama son zamanlarda bunu aşmak için gayret gösteriyordu. Aslında bu çabasının öz farkındalık ile hiçbir ilgisi yoktu: Son zamanlarda daha konuşkan biri olması, kendisiyle baş başa kaldığında düşündüğü şeylerin verdiği heyecanı içinde taşımaktan yorulmasının sonucunda kendisini kontrol etme yönteminden başka bir şey değildi. Ders anlattığı bazı günler adeta kendinden geçirdi. Her tarihçinin hakkında biraz daha titiz davrandığı ve son derece öznel olarak çok önemli olduğunu düşündüğü bir konu vardır. Müjgan Hanım için bu konu Akdeniz'de denizcilik idi. Kendisini öyle kaptırmıştı ki bu alana dair her şeyi bilmeden hayatının sonlanmayacağına inanıyordu.

Kaptana her şeyi öğrenmek için gelmişti. Onun doğru kişi olduğunu -en azından doğru eşyaya sahip olduğunu- biliyordu. Kaptan'ın yıllardır sakladığı ve kendisinin bile okumaya cesaret edemediği kitap ona istediği şeyi verecekti.

Bu kitap, rivayete göre ismi bilinmeyen bir denizci tarafından yazılmıştı. Barbaros Hayrettin Paşa'nın mürettebatından olduğunu ileri süren bu kişi, gemide ve denizde gördüğü bütün esrarengizlikleri kaleme almış, geminin canlı olduğunu ve Barbaros'a hizmet ettiğini iddia etmişti. Bütün bu deli saçması gözükten yazıların içinde bazı ritüeller ve büyü sözler de bulunuyordu. Rivayete göre, ya da denizcinin iddiasına göre, bu büyüü gerçekleştiren kişi geminin ruhunu uyandıracak ve gemi, onu mürettebatın bir parçası olarak alıp denizlerin sırrına ulaştıracaktı. Pek az kaynakta bahsedilen bu kitabın gerçekliği tam bir muammaydı elbette kaptan onu bulana kadar...

Kaptan, bu kitabı akıllara gelebilecek en basit yerde bulmuştu: Deniz kıyısındaki bir sahafta. Bu zamana kadar kimse neden ilgilenmedi, kitap neden tozlu rafların arasında eskidi ve en başta oraya nasıl geldi bilinmez ama kader, kitabı bir şekilde kaptanla karşılaştırmıştı. Belki üzerinde kötü çizilmiş belli belirsiz bir gemi resmi olmasa dikkatini çekmezdi. Arada bir muhabbet ettiği dükkân sahibinin emekli edebiyat öğretmeni olduğunu biliyordu. Osmanlı dönemine ait yazıları çözebileceğini düşündüğü için kitabı ona göstermişti. Bu kitabın gizemini çözmek için çıktığı ilk yola bu saf kitapçıyla girmişti. Bir süre sonra adam, kitaptan anladığı kadarını diğer birtakım anlamsız metinlerle birleştirip bir çözüme ulaştığında bu yolun tehlikeli olduğu konusunda kaptanı uyarırsa da kaptan, bu kitaba sahip olmanın verdiği hazza çoktan kapılmıştı bile. Yiyip içmiyor, yalnızca kitabı ve gemiyi düşünüyordu. Yol arkadaşı onun bu halini görünce çok daha endişelenmiş, kitabın lanetli olduğuna tamamen ikna olmuştu. "Bu iş şeytan işi, kaptan." demişti. "Biz hiç bulaşmayalım. At o kitabı. Böyle eşyalar uğursuzluk getirir." Ancak kaptan durmak istememişti. Kitaba dokunup üzerindeki gemi resmini inceledikçe baş döndürücü rüyalar görüyor, bu davanın büyüüne

daha çok kapılıyordu. Bir gün sahaf onu son kez sert bir şekilde uyardığında gözü dönmüş, adamı itip denize atmıştı. Denizden çıkmaya çalışıp bağırarak yaşlı adam kaptana sövüp durmuştu. "Sen çıldırmışsın! Ama biliyorum ki bensiz hiçbir şey yapamazsın Kaptan Ahab."

O günden sonra herkes ona Kaptan Ahab demeye başladı. Sahaf, dükkanını kapattı ve ortaldan kayboldu. Kaptan Ahab, kitaptaki metni okuyamadığı için krizlere girdi ve eski dostunun sözlerine kulak verip kitabı eski bir sandığa kapattı. Yıllar sonra Müjgan Hanım çıkagelip onu bulmasa kitabı neredeyse unutacaktı.

Kaptan Ahab, kitabı Müjgan Hanım'a göstermiş, iyice incelemesi için ona vermişti.

“
...GEMİ RESMİNİ
İNCELEDİKÇE BAŞ
DÖNDÜRÜCÜ RÜYALAR
GÖRÜYOR, BU DAVANIN
BÜYÜSÜNE DAHA ÇOK
KAPILIYORDU.

Denize yakın bir pansiyonda konaklayan Müjgan Hanım kitabı üç gecede defalarca okumuş, şifre olduğunu düşündüğü pasajları çözmek için uğraşmıştı.

"Konuşmamız gereken bir şey var," dedi Müjgan Hanım. "Sanırım kitapta bahsedilen ritüeli çözdüm."

Hemen "Ne yapacakmız?" diye sordu Kaptan Ahab. Yıllardır merak ettiği sorunun cevabını alacağı için epey heyecanlanmıştı. Müjgan Hanım, masada öylece duran kitabın üzerine elini koydu. "Pek hoşuna gitmeyebilir." dedi. Kaptan Ahab bomboş gözlerle onu izlemeye devam ediyor ve ne söyleyecekse söylemesini bekliyordu.

"Bir gemi bulup -muhtemelen buradaki tekneler de işe yarar- başka yöne sapmamak üzere bir yön belirleyecek ve o yönde ilerleyeceğiz. Bir de bunu yapmadan önce teknenin içine Barba Rossa yazmamızı, bir de yirmi yedinci sayfadaki tasvire uygun bir bayrak dikmemizi söylüyor."

"Oldukça basit gözüküyor."

Müjgan Hanım, kaptanın bu yorumu

üzerine yirmi yedinci sayfayı açtı. "Kıpkırmızı." dedi sadece. "Böyle yazıyor."

"Ne demek istediğinizi hala anlamadım."

Müjgan Hanım denize doğru bakıp kısık sesle konuştu: "Barba Rossa yazısı kurban edilecek bir denizci kanıyla yazılmalıymış. Bayrak da aynı kana bulanmış bir kumaş parçası olacak."

Kaptan Ahab, duyduğu şey karşısında donakaldı. Yıllar önce sahafın ona söylemediği her şey açıklanmış, zavallı adamın ona engel olmasının sebebi anlaşılıyordu. Denizlerin sırrına ulaşmanın böyle büyük bir bedeli olduğunu düşünmemişti. Evet, bu bir bedeldi.

Kaptan Ahab, bunu deneyecek kişinin kendinden vazgeçmiş olması gerektiğini anlayabiliyordu. Dehşetle ayağa fırladı. "Bu kitabın deli saçması olduğu işte şimdi anlaşıldı. Geminin ruhu için adam öldürmekmiş! Umarım bu zırvallıklara inanmıyorsunuzdur, Müjgan Hanım." diye hiddetlendi. Bunları söylese de kendisi kitapta yazılanlara tamamen inanıyordu. Sadece, genç tarihçinin inanmamasını diliyordu.

"Haklısınız," diye mırıldandı Müjgan Hanım. "İnanmıyorum."

Kaptan Ahab o gece uyuyamadı. Bir sonraki gece de ve ondan sonrakinde de... Yıllarca beklediği bilgiye ulaşmış olmanın vereceğini düşündüğü hazzı yaşayamamış olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı. Ancak bu bilgiyle lanetlenmiş olmanın verdiği sıkıntı çok daha büyüktü. Her gece rüyasında kitabı ve içinde yazan kelimeleri görüyordu. Okumasını bilmediği alfabeyi rüyasında karmakarışık bir şekilde defalarca görmüştü; sanki her gece kitabı en baştan okuyor gibiydi. Denizin ışıltısı artık çok daha büyüleyiciydi. Yakamozlar şeytani bir güzelliğe bürünmüş gibiydi. Dalga sesleri bir insanın seslenişine dönüşmüş, hiç durmadan onu çağırıyordu. Hepsinde yersiz bir canlılık vardı. Sanki bugüne kadar bildiği deniz ölüydü ve şimdi yeniden uyanmıştı.

Eskileri düşündü. Kitabı tozlu rafların arasında bulunduğu günü tekrar tekrar hatırladı. Bu denli özel ve gizli bilgiler barındıran o kitaba sahip olmak onu çok güçlü hissettirmişti.

Sonuçta bir sır bilmek insana ayrıcalık getirir. Kaptan Ahab, bu ayrıcalığı elinin tersiyle itemeyeceğini anladığı gece uyukudan terler içinde uyanmıştı. Bu bunaltıcı geceden kurtulmanın bir yolunu ararken bir daha görmeyeceğini düşündüğü genç tarihçiyi aramaya karar verdi:

"Müjgan Hanım, hâlâ burada mısınız?"

"Size bir şey söylemem lazım kaptan."

"Anladım. Sabah deniz kıyısında buluşalım o halde."

Oldukça kısa bir konuşmaydı. İkisi de birbirinin neden bahsettiğini çok iyi bilirken laf kalabalığına ne gerek vardı?

Sabah buluştuklarında da pek fazla konuşmadılar. Müjgan Hanım; bu meseleyi düşünmeyi hiç bırakmadığını, kaptan onunla olmasa bile bunu kendi başına denemeyi düşündüğünü söyledi. "Eğer siz kendi teknenizi ayarlayabilirseniz ben de kurban etmek için birini bulabilirim." dedi. İlk defa gerçekleştirilmek üzere somut bir plan yapılmış, bu cümle Müjgan Hanım'ın ağızından bütün keskin gerçekliğiyle çıkmıştı. Kaptan Ahab'ın tek yaptığı şey etrafındaki denizcileri izleyip hangisinin seçileceğini düşünmekti. Aralarında çok ya da az tanıdığı delikanlılar, kendi gibi yaşını almış balıkçılar ve emekli subaylar da vardı. Ancak bir dostu yoktu. Bu yüzden Müjgan Hanım'ın kimi seçeceği onun için çok da önemli olmamalıydı. Biraz onu örnek almalıyım, diye geçirdi içinden. Ne güzel: Her zaman oldukça kararlı gözüküyor. Kararsız olduğu zamanlar bile!

Müjgan Hanım'ın kararsız olduğu bir zaman gerçekten var mıydı bilinmez. Genellikle, beyninin içine sonradan yerleşen dikkat dağıtıcı düşünceleri görmezden gelmeye çalışırdı ve bu konuda oldukça başarılıydı. Çok vakit kaybetmeden kaptan-

na, teknesini hangi gece hazır etmesi gerektiğini haber verdi. İki gün içinde her şey gerçekleşecek, belki yeni dünyaların kapıları açılacaktı. Üstelik Müjgan Hanım için bunun karşılığı çok küçük bir bedeldi.

Kararlaştırılan gece gelip çattı. Kaptan Ahab, gecenin üçünde uyanıp teknesinin yanına gitti. Müjgan Hanım orada kurban edilecek denizciyle bekliyor olacaktı. Karanlıkta teknenin içini görmek zordu. Büyük teknesine daha da yaklaşınca kendisini bekleyen genç tarihçiyi görebildi. Eliyle "Ben geldim." anlamına gelecek bir işaret yaptı ve teknesinin içine girdi.

Müjgan Hanım oturmuş, bir ışık yardımıyla kitabı inceliyordu. Kaptan geldiğinde gülümseyerek ayağa kalktı. "Hoş-geldiniz." dedi. Kaptan Ahab tebessüm niteliğinde başını salladı. Etrafına bakınca kimseyi göremedi. Müjgan Hanım'ın birisini bulamamış olabileceğini düşündü: Eğer öyleyse ertelemek zorunda kalacaklardı ki Kaptan Ahab için beklemek bir işkenceydi. Hiç uzatmadan "Buldunuz mu birini?" diye sordu. Kadın, "Buldum." diye cevapladı ve kamarayı gösterdi. Kaptan hiçbir şey söylemeden kamaraya girince o da arkasından takip etti.

"Burada kimse yok." dedi kaptan, şaşkınlık içinde. "Kaçmış olabilir mi?" Hemen arkasında duran Müjgan Hanım kapıyı kapatıp sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Birbirimize benzediğimizi fark etmişsinizdir. Ancak ben çok önemli bir fark görüyorum kaptan," dedi ve birkaç saniyeliğine durdu. "Ne yapılması gerektiğini öğrendiğinizde attığınız geri adım beni oldukça etkiledi. Bir an olsun gerçekten bütün hırsınızı geride bıraktığınızı düşündüm. İçinizde birikmiş aşağılık kompleksi vicdanınıza yenilmiş olsaydı şu an burada olmazdınız, değil mi? Ancak isminizin hakkını vereceğinizi biliyordum Kaptan Ahab."

Kaptan şaşkınlıkla kadına döndü. "Siz ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Ben ilim için uğraşırken sizin hırsınız için burada olduğunuzu söylüyorum. İşte şimdi beyaz balınayla yüzleşme zamanı!"

Müjgan Hanım bunu der demez arkasına sakladığı bıçağı sallayıp kaptanın üzerine yürüdü. Kaptan bir kez darbe yemeden tarihçiyi itmeyi başardıysa da ikinci kez onunla beraber yere düştü. Ne kadar mücadele etse de yaşlılığından ötürü oldukça yavaştı; tam kalkarken bacağına saplanan bıçak darbesiyle tekrar yere kapaklandı. Müjgan Hanım, kaptanın üzerine çıkıp bıçağı adamın boynuna dayadığında kaptan, artık ümidini kesmişti. "Kendini kandırıyorsun. Benden hiçbir farkın yok." dedi zorla. Bu onun son sözleri oldu.

Boynundan fışkıran kanlar Müjgan Hanım'ın yüzünü boyuyordu. Kaptan Ahab ölmüştü ve cesedi kanlar içindeydi. Vakit kaybetmeden işe koyulan tarihçi, kaptanın boynundaki kan çeşmesine elini sokup teknenin her bir tarafına gerekli kelimeleri yazdı: Barba Rossa.

Teknenin sallanmasıyla akıp birbirine karışan kanlar kelimeleri bozuyordu. Ancak bu önemli değildi. Müjgan Hanım gerekeni çok iyi bir şekilde başarmıştı. Bembeyaz bir bez parçasını kana bulayıp bayrak diye diktikten sonra denizlere açılmaya artık hazırdı.

Kendisine bir yön belirleyip o yöne doğru tekneyi sürmeye başladı. Kısa bir süre sonra teknenin her tarafına bulaşan kanların göz alıcı bir şekilde parladığını fark etti. Birbirine karışmış bütün Barba Rossalar ve kıpkırmızı bayrak... Hepsi bir deniz feneri gibi parlıyor ve etrafı aydınlatıyordu. İşe yarıyor olmalı, diye düşündü tarihçi. Ve gülmeye başladı. Artık ona tedirginlik verecek hiçbir şey yoktu. Kimsenin onu görmeceğini biliyordu, artık tanıdığı denizlerde değildi.

Bir süre sonra dalgalar yükseldi ve şiddetlendi. Serin rüzgarlar daha sert esmeye başladı.

Birkaç saniye içinde ortaya çıkan korkunç fırtına, tekneyi ordan oraya savurup duruyordu. Müjgan Hanım tekneyi kontrol

etmekte zorlandığı için paniklese de bunun yalnızca uğraşlarının sonucunda ortaya çıkan bir işaret olduğunu biliyordu. Asla pes etmedi. Zaten artık geri dönüşü de yoktu. Fırtınayla beraber gelen sağanak, bütün kanlı yazıları silip süpürürken tam karşıda bir hareketlenme meydana geldi. Tek bir noktada deniz kabarıyor, etrafına şiddetli dalgalar saçıyordu. Müjgan Hanım bu dalgalardan birinin etkisiyle olduğu yerde düşüp orada kaldı. Yağmurun şiddetli saldırısı arasında karşısında olup biten şeyi izlemeye çalıştı. İşte, istediği şey sonunda gerçekleşiyordu: Denizin içinden bir gemi yükseliyordu!

Eski bir kadirge olan bu hayalet gemi, tam anlamıyla yüzeye çıktıktan sonra hızla tekneye doğru ilerlemeye başladı. Duyduğu korku ve heyecan tarihçi için tatmin edici bir şeydi. Gemi ona iyice yaklaştığında artık belli belirsiz bir silüet görebiliyordu güvertede. Gemi ona yaklaştıkça daha tanıdık ve daha ürkütücü bir hal alıyordu. Kırmızı, yaşlı bir adamdı silüet. Yoksa Barbaros Hayrettin Paşa'nın ruhu muydu? Müjgan Hanım bu düşüncenin heyecanı ile ayağa kalkmaya çalıştı ve artık tam karşısında olan geminin yarattığı sarsıntılara rağmen dik durmayı başardı. Gözlerini ovuşturup adama tekrar baktığında içindeki korku ve dehşet bütün rahatsız ediciliği ile bir kez daha körüklendi. Hayır, Barbaros değildi o. Yorgun gözlerinin içine bakan kişi, bütün vücudu kana bulanmış Kaptan Ahab'dan başkası değildi! Titrek bir çığlıkla beraber tekrar yere düşen Müjgan Hanım'ın teknesi en sonunda hayalet gemiye çarptı ve anında parçalandı. Müjgan Hanım, oracıkta boğulurken büyük geminin kakhahalarını duyduğunu hissetti. Bozguna uğrayan genç tarihçinin cesedi bulunamadı; hayalet gemi ona dair her şeyi kendisi götürmüştü. Artık o, ölü mürettebatın bir parçasıydı.

Açar mı çiçekler?

Hüznün dalgaları kıyılarıma vurmuş
Ben boğuluyorum.
Gittikçe karanlığa gömülüp
Uzaklaşıyorum o ışıktan.
Farkında bile değilim artık
Görüyor muyum yoksa kapatmış mıyım gözlerimi her şeye
Ya da sırf acılarımı duymamak için sağır olmayı mı seçmişim.
Zorunluluktan çalışan uzuvlarım ölmek için yakarıyorlar
Bilmiyorlar ki basit değil o kadar
Gömüldüğün karanlık sulardan çıksan da
Huzur kokan toprak sadece hak edenlere açar kollarını
Ve sadece
Sevilenlerin üstünde açar çiçekler.

BANK

Ağlayan birini görseniz ne hissedersiniz. Aceleniz varsa ve koşturuyorsanız kendi iş-lerinizle meşgulseniz belki hiçbir şey. Ama sokakta sakince yürüyorsanız belki neden ağladığını merak edebilir veya en azından iyi olmasını dileyebilirsiniz. Zaten istesenez de elinizden başka bir şey gelmez değil mi? Ama bir düşünün. Belki sokakta öylece oturmuş bir adamı izlemek size sebebini bilmediğiniz bir ıstırap yaşatabilir.

Durakta otobüsü beklerken ismini bile bilmediğim bir adam yaşattı bana bu ıstı-رابı ve nice zamandır aklıma bile gelmeyen onca şeyi düşündürdü bana. İlk baş-larda otobüsü bir iki dakikayla kaçırmış olmanın sıkıntısını ve acele etmemiş olmanın pişmanlığını yaşarken sonrasında sıkıcı gündem hakkında düşünürken bir adam ilişti gözüme. Bankta sessizce biriyle konuşan bir adam. Sakince kıpırdayan dudakları sanki karşısında dikilmiş görünmez birisine yalvarırcasına fısıldıyor. Sessizce haykırıyor aklındakileri. Yüzü üzüntü ile buruşuyor ve gözleri kızarıyor. Adamın belli belirsiz sesinden neler dediğini bile anlayamıyorken yaşlarını zor tutan göz-lerini açıkça seçebiliyorum. Gözyaşlarına zor engel oluyor. Ve bir anda adam dona kalıyor, öylece sanki saatlerdir hiç kıpırdamamış gibi dona kalıyor. Ne kadar zamandır telefonun diğer ucunda yalvardığı yakardığı kişinin telefonu öylece kapadığını anlıyorum. Adam telefonun yüzüne bakıyor, sanki telefonun kapandığından

emin olmak istercesine. Kimin haklı kimin haksız olduğunu bilmememe rağmen telefonun diğer ucundaki kişiye kızıyorum. Sanki adamın sözleri bitmeden kapatmak zorundaydı diyorum kendi kendime. Acıyorum adama. Acıyorum çünkü ıstırabına uzaktan da olsa ortak oluyorum. Telefonu öylece bırakıyor yanı başına ve kafasını umutsuzlukla önüne eğiyor. Ellerinin arasına alıyor yüzünü. Artık tutmadığını bildiğim gözyaşlarının döküldüğünün görünmesinden utanıyor ama oradan kalkıp gidecek gücü de kendinde bulamıyor. Etrafıma bakıyorum ve benden başka onu utandıracak bir izleyeninin olmadığını fark ediyorum. Ama merak üstün geliyor onu acılarıyla beraber rahat bırakma arzuma. O gözyaşlarına ben ise merakıma mağlup düşünüyorum. Adam dikkat etmesem göremeyeceğim bir şekilde titriyor. Duyulmaz hıçkırıkları benim için diğer her sesi bastırıyor adeta. Çünkü duymasam dahi biliyorum, artık nefesi de kesik kesik çıkıyor dudaklarının arasından. Görünüşü hiç değişmiyor ama sanki içten içe büzüşüyor, küçüldükçe küçülüyor. Neler kaybettiğini her dakika daha da iyi anlıyor. Adamın ıstırabına her dakika daha da fazla ortak oluyorum istemsizce. Bu sırada arabalar geçip gidiyor ama hiçbirine bakmak aklıma bile gelmiyor. Çünkü hayatımda bir kez olsun bir yabancıнын hayatına ortak olma arzum yarım kalan yolculuğumu bitirme isteğime üstün geliyor.

Karşımda hareketsiz oturmuş yabancı-

“

**ÇÜNKÜ SEBESİZ YERE AĞLAYASIM
GELİYOR VE BUNDAN EN BAŞTA
KENDİM UTANIYORUM. İNSAN
AĞLAMAK İSTER Mİ ORTADA HİÇ BİR
SEBEP YOKKEN. AMA İSTİYORUM İŞTE.**

nın aklından geçenleri merak ediyorum. Neyin onu bu kadar üzdüğünü anlamak istiyorum ve aklıma kendi irili ufaklı sıkıntıları geliyor. Bir çoğunu umursamazken bazılarının etkisi altında ağlamamak için kendimi nasıl zor tuttuğumu hatırlıyorum.

İnsan sıkıntıları altında ezilmemek için nasıl da eyliyor kendini ama bu adam hep-sinden aciz şuan. Belki ani bir ayrılık veya umursamaz bir tavır. Hangisi bilmiyorum ama bu küçük dünyada biraz olsun çekilen acıları tahmin edebiliyorum. Ama insanların hayatlarının, yaşantılarının bu küçücük dünyaya sığmayacak kadar büyük olduğunu hatırlıyorum. Yanımda tüm bu akıp giden sessiz tiyatrodan bîhaber kadın anlamaz bakışlarını diyor bana. Bir şey mi dediniz diyor merakla. Hayır diyorum ve misafiri olduğum düşüncelere ve sessiz izleyişime geri dönüyorum.

Adamı izledikçe kendi gözlerim yaşıyor. Saçmalık diyorum. Çünkü sebepsiz yere ağlayasım geliyor ve bundan en başta kendim utanıyorum. İnsan ağlamak ister mi ortada hiç bir sebep yokken. Ama istiyorum işte. Kendimi zorda olsa toparlıyorum ve dikkatimi biraz olsun dağıtmaları umuduyla yoldan hızla geçen arabalara odaklanıyorum. Duraktan bir sürü otobüs geçip gidiyor. Saate bakıyorum ve kendi otobüsümü bir kez daha kaçırdığımı fark ediyorum. Daha da garipsediğim zama-

nın bu denli hızlı akıp gitmesi oluyor. Aman canım diyorum, neyse ne. Kendi dertlerim bana yetmiyormuş gibi bir de başkasının derdiyle mi dertleneceğim?

Uzun bir bekleyişin ardından otobüsüm geliyor ve nihai bir sevinçle öne atılıp ilk binen ben oluyorum. Arkalarda bir koltuğa geçiyorum ve cam kenarına otuyorum. Otobüs tam harekete geçerken adamla göz göze geliyorum. Çökmüş ve kızarmış gözlerle bana bakıyor. Gülen ve biraz daha zorlasam sıritacak yüzüme bakıyor. Yeniden hatırlıyorum ardı ardına düşündüğüm onca şeyi, hiç bir şeyi değiştiremeyeceğimi bildiğim halde içimi bir pişmanlık kaplıyor. Keşke karşısında biraz daha oturup bekleyseydim diyorum ve bakabildiğim kadar bakıyorum adama, ta ki adam oturduğu bank gözden kaybolana kadar.

okudum, yazdım

“

*Asil marifet
buluttaydı ama
herkes yağmura şiir
yazdı.*

Cahit Zarifoğlu

“

*İlk izlenim çok önemlidir.
İlk iki dakika kocaman bir
yüreği var sanırsın. Sonra
bir ömür o yürekte, ilk iki
dakikayı ararsın.*

İlhan Berk

“

*Bir daha beni
sevdiğini söyleme!
Neden biliyor musun?
Çünkü yine inanırım.*

Cemal Süreya

“

*Tamir ettirmedin gitti
derler şu saati. Ettirmek
istiyor musun demezler.
Bir bozuk saattir yüreğim
hep sende durur.*

Turgut Uyar

“

*Başkalarına gülsem de
senden uzak kalsam da
sevmediğini bilsem de ben
gene sana vurgunum...*

Sabahattin Ali

“

*Bir şehrin uzak
semtleri gibi gözlerin;
Üzgün, kara,
ayaklanmaya hazır.*

İsmet Özel

“

*Art arda kaç zemheri, kurt
uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
Dışarıda gürül gürül akan bir
dünya. Bir ben uyumadım,
kaç leylim bahar, hasretinden
prangalar eskittim. Saçlarına
kan gülleri takayım, bir o yana
bir bu yana.*

Ahmed Arif

“

*Kafam, cam kırıklarıyla
dolu doktor. Beynimin
her hareketinde,
düşüncelerim acıyor.*

Oğuz Atay

Bir Hayalet Hikâyesi

Güneş yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Kazdığım çukura birkaç kürek darbesi daha attım, eşyalarımı topladım, beyaz mermerlerin arasında yürümeye başladım. Karanlık bir sis gittikçe yaklaşıyor, sanki bütün ışığın üstünü örtüyordu. İstemsizce ilerideki mezara gözüm ilişti. Toprak gün geçtikçe daha fazla çatlıyor, sanki içindeki nefreti atmak istiyordu. Bir faydasının olmayacağını bildiğim halde biraz daha toprak attım üstüne. Sis gittikçe yaklaşıyor, uzaklarda bir baykuş ötüyordu.

Hızlı adımlarla kulübeye yürüdüm. Arkamda bir şey beni izliyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Kapıyı kilitledim, pencereleri kapattım, ateşe biraz daha odun attım. Bütün çabamın boşuna olduğunu biliyordum tabi. Beni yakalayacak, kendisi gibi bir cesete dönüştürecek. Kıyamet her geçen gün yaklaşıyor, bir kasırga misali beni içine çekiyordu. Saatler geçti, gölgeler değişti, fırtına hafifledi. Sindiğim koltuktan kıpırdamadım, gün doğana kadar elimde bir mumla sanki ışık beni koruyabileceğim gibi bekledim sabahı. Mum eridikçe benim de cesaretim kayboluyor, bir karamsarlık sarıyordu bütün benliğimi. Sonunda gün

doğduğunda ise hâlâ tek parçaydım. Hâlâ nefes alıyor, bu evrendeki varlığımı sürdürebiliyordum. Acaba daha ne kadar sürecekti bu durum? Daha kaç gece bekleyecektim sabahı, daha ne kadar uzayacaktı geceler? Her gecenin bir sabahı var derler. Dışarıdaki turuncu hava da bunu doğrular nitelikteydi.

Belki de bugün hiçbir şey olmazdı. Küreğimi alır bütün gün çukur kazar, boşalan mezarları kapatırdım, normal bir gün olurdu. Gerçi bunu düşünmek bile bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. 16. Louis defterine bugün kayda değer hiçbir şey yok dediği gün başlamamış mıydı her şey sonunu getiren bu umursamazlığı değil miydi? Ama güneş doğmuştu artık gece geride kalmıştı. Yapılacak işler kazılacak mezarlar vardı. Küreğimi alıp dışarı çıktım. Mezarlar arasında dolaşırken boşalmış birkaç mezar gördüm, birileri zor bir akşam geçirmişti anlaşılabilir. Aynısı benim de başıma gelecekti elbet, her geçen gün daha fazla açılıyordu toprak, benim de sonum yaklaşıyordu. Yine istemsizce o mezarda buldum kendimi. Dün attığım toprak fayda etmemiş neredeyse tamamen yok olmuştu hepsi. Bir suçluluk duygusu kapladı içimi.

O gün akşam biraz daha yavaş gitseydim belki çarpmazdım o adama. Belki hastaneye götürsem kurtulabilirdi ama ben her zamanki vurdumduymazlığımı kullanıp kaçmıştım oradan. Birkaç gün sonra da gömmek için getirmişlerdi adamı. Şimdi ise sonsuz hayata kavuşmak için yatıyordu birkaç metre derinde. Sonsuz hayat, huzur bulmak, işleri bu dünyada bitirme fikri, hesaplaşma... Ne kadar ilahi bir düşünce. O adamın ölüp yaşaması benim elimdeydi ve ben kaçmayı seçmiştim. Bu rollerin bir gün değişeceğini düşünmek gerçekten ironikti aslında.

Kazdığım çukurları bitirdim, boşalanları doldurdum, birkaç çiti tamir ettim, kazdım, kazdım... Hepsini kafamı dağıtmak, kelimenin tam anlamıyla kafamın dağılacığını düşünmemek içindi. Güneş alçalmaya başladıkça içimi bir korku sarıyor, bir yandan da her şey biteceği için rahatlıyordum. Çok az kalmıştı, muhtemelen bu akşam olacaktı. O adamın hayaleti beni ziyarete gelecek, gittiğinde ise o evde yaşam kalmayacaktı artık. Toprak atmaya devam ettim. Mezarlar daha hızlı boşalmaya başlamıştı, insanlar daha çabuk kayboluyordu. Bulutlar kararıyordu iyice ve fırtına yaklaşıyordu.

Eve gittim, koltukta oturdum kaldım. Sesler geliyordu dışarıdan, cesetler huzur bulmak için kaçıyorlardı ölümden. Oda karmaya başlamıştı, bir mum yaktım. Yağmur camlara vuruyor, şimşekler odayı ay-

dınlattıyordu. Kahvemi yudumlarken tuhaf bir rahatlık vardı içimde. Belki de bitmesi daha iyiydi. Her gün akşam aynı karamsarlıkla oturup beklemezdim en azından.

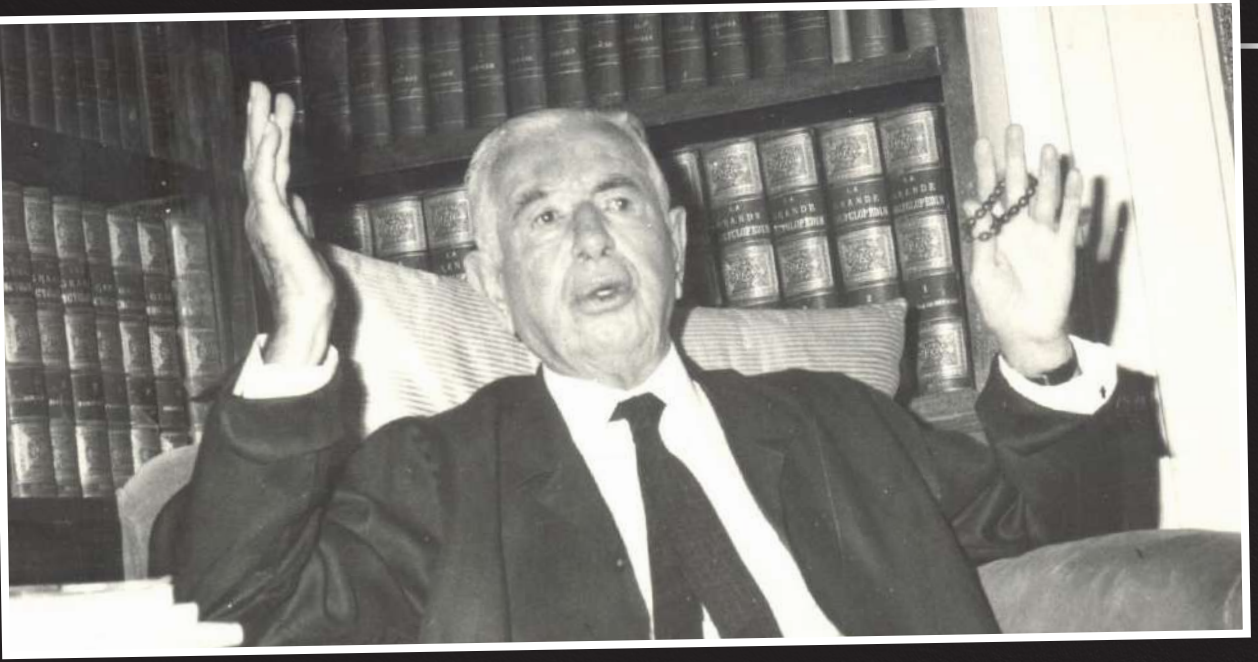
O akşamı düşünmeye başladım tekrardan. Aynı şuan olduğu gibi şimşekler çakıyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, göz gözü görmüyordu. Mum giderek küçülmeye başlamıştı, saatler ilerliyordu. Kapıdan bir ses duyuldu. Biri alacaklı gibi kapıya dayanmış, ona borçlu olduğum hayatı almaya gelmişti. Ses gittikçe yükseldi ve kapıda çürümeye başlamış bir ceset belirdi. Eski bir dostu görmüş gibi tuhaf bir gülümseme yayıldı yüzümde. Bir ses duyuldu, oda aydınlandı. Ceset gittikçe bana yaklaşıyor elinde bir balta parlıyordu. Buraya kaddardı işte... Bu bir hayal miydi gerçek miydi yoksa yaptığım yanlıştan ötürü bir ömür boyu bunu mu yaşayacaktım hep bitmesini mi bekleyecektim.

Yeni bekçi kulübeye yerleşeli birkaç saat olmuştu ve şimdiden gömülecek bir ceset vardı. Günlerdir süren fırtına bitmiş, hava sakinleşmişti tekrardan. Mezarının yapacak çok işi, doldurması gereken çok çukur vardı. Bütün gün kazdı, doldurdu. Hava serinlemeye, sis çökmeye başlamıştı. Birkaç kürek darbesi daha attı, eve doğru yürümeye başladı. Gömülen korkularım mıydı yoksa bedenim miydi. Uzaklarda bir baykuş ötüyordu.

“
**GÖMÜLEN
KORKULARIM
MIYDI YOKSA
BEDENİM MİYDİ?**

DOSYA:
**ALİ FUAT
BAŞGİL**
(1893-1967)

Ali Fuat Başgil

Okulumuza da adı verilen Ali Fuat Başgil, 1893 yılında Samsun'un Çarşamba ilçesinde doğdu. Babası, Hâfız İbrahim Efendi'nin torunu Mehmed Şükrü Efendi'dir. İlköğrenimini Çarşamba'da tamamladıktan sonra İstanbul'a taşındı ve ortaokul eğitimine burada başladı. Daha sonra, 1914 yılında yedek subay olarak Kafkas Cephesinde savaşarak eğitime ara verdi. Paris Buffone Lisesinde eğitimini tamamladıktan sonra Grenoble Hukuk Fakültesinde yükseköğrenim gördü. Paris Hukuk Fakültesinde "Boğazlar meselesi" konulu teziyle doktora derecesi ve Paris Siyasal Bilgiler ve Edebiyat Fakültelerinden de diplomasını aldı. Lahey Uluslararası Hukuk Akademisinde eğitim aldıktan sonra Türkiye'ye döndü.

İlk işi Maarif Vekâleti Yüksek Tedrisat umum müdür muavinliği oldu. Ankara Hukuk Fakültesinde doçentlik yapmak için 1930'da yapılan sınavı kazandı. Bir

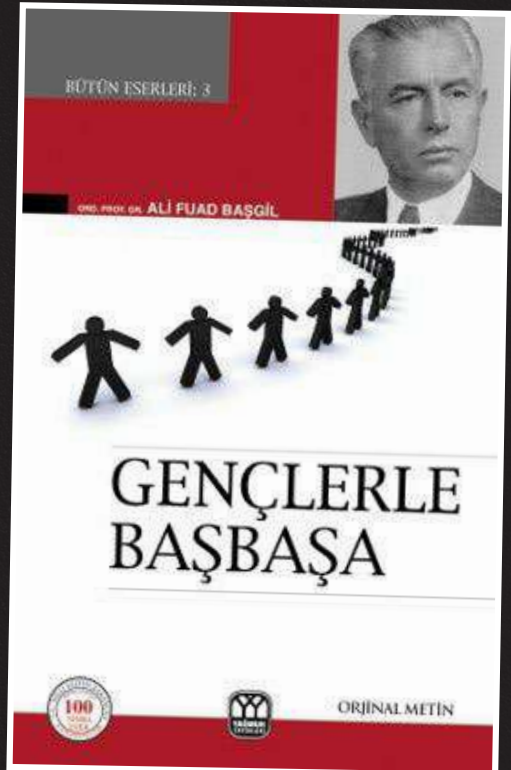

yıl sonra, aynı fakültede Roma Hukuku Profesörü olarak atandı. 1933'ten itibaren İstanbul Üniversitesinde görev yapmaya başladı. Hatay Anayasasını hazırladı ve 1937'de Hatay'ın bağımsızlığı konusunda Cenevre'de toplanan Milletler Cemiyeti Komisyonu'nda Türk heyetinin hukuk müşaviri olarak görev yaptı. Türkiye'deki ilk İş Hukuku dersini veren kişi oldu. 1939 yılında Ordinaryüs Profesör unvanını aldı. 1938-1942 yılları arasında İstanbul Hukuk Fakültesi Dekanlığı yaptı. 1943'te İstanbul Hukuk Fakültesindeki kürsüsüne geri döndü ve Hür Fikirleri Yayma Cemiyeti'ni kurdu. Ancak 27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında üniversiteden uzaklaştırıldı. Emekli olduktan sonra politikaya atıldı. Başgil, Türkiye'de çok partili hayata geçiş dönemi olan 1940'lı yıllarda, dönemin siyasi partileri ve liderleri hakkında eleştirilerde bulunmuştur. Bunun yanı sıra, 1950'li yıllarda da dönemin hükümetlerine yönelik eleştirileri devam etmiş, 1961 yılında senatörlüğe seçilmiştir. Bu süre zarfında cumhurbaşkanı adayı da olmuştur fakat 27 Mayıs darbesine karşı olan

görüşleri, çevreden eleştiriler almış ve bunun sonucunda adaylıktan ve senatörlükten istifa etmiştir 1962'de İsviçre'ye giderek Cenevre Üniversitesinde Türk Tarihi ve Dili Kürsüsünde görev yapmıştır. 1965 seçimlerinde Adalet Partisi'nden milletvekili seçilerek tekrar parlamentoya girmiş, Anayasa Komisyonu başkanlığını yapmıştır. 17 Nisan 1967'de vefat etmiştir, kabri Karacaahmet Mezarlığı'ndadır.

“
**GENÇLERLE BAŞ BAŞA
ESERİNDE BİR ÖMÜR
BOYU ÖĞRENDİKLERİNE
ŞAHSÎ TECRÜBELERİNİ
DE KATARAK GENÇLERE
REHBERLİK ETMEK
İSTEMİŞTİR.**

Eserleri :

- 1939: *La Vie Juridique des Peuples (Belçika)*
- 1938: *Klasik Ferdî Hak ve Hürriyetler Nazariyesi ve Muasır Devletçilik Sistemi*
- 1940: *Esas Teşkilat Hukuku Dersleri (3 cilt)*
 - 1940: *Türkiye İş Hukuku*
- 1944: *Vatandaşın Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne Müracaat Hakkı*
- 1947: *Hukukun Ana Müessesesi ve Meseleleri*
 - 1948: *Cihan Sulhu ve İnsan Hakları*
 - 1948: *Türkçe Meselesi*
- 1948: *Vatandaş Hürriyeti ve Bunun Teminatı*
 - 1949: *Demokrasi ve Hürriyet*
 - 1949: *Gençlerle Başbaşa*
 - 1954: *Din ve Laiklik*
- 1960: *Vatandaş Hak ve Hürriyetlerinin Korunması ve Anayasamızın Eksiklikleri (2 cilt)*
- 1963: *27 Mayıs İhtilâli ve Sebepleri*

En bilinen eserlerinden *Gençlerle Baş Başa* eserinde bir ömür boyu öğrendiklerine şahsî tecrübelerini de katarak gençlere rehberlik etmek istemiştir. Burada gençlere başarılı olma yolunun tehlikeli düşmanlarını anlatmakta ve başarıya ulaşmanın şartları üzerinde durmaktadır. Ayrıca terbiyenin ruh ve karakter üzerindeki tesiri ve verimli çalışma şartları hakkında

gençlere yol göstermektedir. Eser Türk gençliği tarafından en çok aranan ve okunan eserlerden biri olma özelliğini hâlâ taşımaktadır. Eserdeki birçok ifade bizlere yol göstermekte ve zihinlerimizde müstesna bir yerde bulunmaktadır. Eserde yer alan birkaç söze yer vererek diğer kıymetli içerikleri kitabı incelemek üzere siz değerli okuyucularımıza bırakalım.

“

*Gençliğini
eğlenmekle geçiren,
ihtiyarlığını
ağlamakla geçirir.*

“

*Çok açık ki, bir kötülüğü
başlangıçtan önlemek,
gerçekleştikten sonra
izlerini yok etmekten
iyidir.*

“

*Huzur içinde insanca
yaşamak istiyorsan,
bunu yalnız doğrulukla
bulabileceğinden emin
ol.*

“

*Ben sana temiz yüzlü ve
namuslu insanlara yaraşan
başarıdan bahsediyorum
ve böyle bir başarının,
diyorum, bir tek yolu
vardır: Çalışmak...*

“

*Gayret, her gün biraz daha
gayret... Yavaş da olsa
daima iyiliğe ve olgunluğa
doğru kendinden emin
ilerleyiş*

“

*Sana senden
yakın kimse
yoktur.*

“

*Servetin, güç ve şöhretin
son noktasına varmış nice
insan vardır ki içi daima
mutluluk dünyasının
hasretiyle yanıp tutuşur.*

“

*Herkesçe beğenilen
asıl güzellik, ahlâk
güzelliğidir. Çünkü
ahlâkı güzel olan insan
her yaşta güzeldir.*

YAZARLARDAN OLAYLAR

ÜMIT YAŞAR OĞUZCAN

Edebiyatımızda daha çok melankolik şiirleri ile öne çıkan Ümit Yaşar Oğuzcan, dizelerinde hüzne ve acıya bolca yer vermiştir. Çevresi de farkındadır ki Oğuzcan hep ölüme yakın yaşamıştır. Her ne kadar şiirleriyle ön plana çıkmış olsa da intihar girişimleri de en az şiirleri kadar bilinmektedir. Çocukluğunu bir sürü kaza ve sakarlıkla yaşayan, gençliğinde ise birçok ameliyat geçiren şair, daha ufakken sıcakkanlı ve güler yüzlü bir çocuk olarak tanınsa da büyüdükçe yaşamayı bir çile olarak tanımlamaya başlamıştır. Şiirlerinde ise okuyuculara bunu açık bir şekilde dile getirmiş ve çoğu zaman ölmeyi yaşamaktan daha çok sevdiğini belirtmiştir. Hatta çok kez intihar girişiminde bulunmuş fakat hiçbirinde başarılı olamamıştır. Oğuzcan'ın oğlu Vedat ise babasının melankolikliğine maruz kalarak büyümüştür. Henüz on sekiz yaşına geldiğinde ise babasına bir ders vermek istemiş ve kendisini Galata Kulesi'nden aşağı atarak canına kıymıştır. Söylentilere göre atladığında elinde bir not vardır. "Baba öyle intihar edilmez böyle intihar edilir." Daha sonra Oğuzcan oğlu Vedat'a ithafen 'Galata Kulesi' adlı şiiri yazmıştır. "Bir adam düştü Galata Kulesi'nden, bu adam benim oğlumdu."

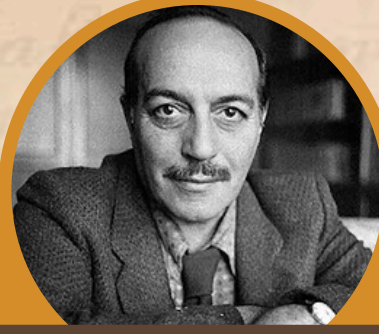
SEZAI KARAKOÇ

Sezai Karakoç'un masum duygularla yazdığı Monna Rosa aslında içinde birçok duyguyu ve karmaşayı barındırmaktadır. Monna Rosa'yı üniversitede okuduğu yıllarda kaleme alan Karakoç, şiirini yazarken o dönem sınıf arkadaşlığı yaptığı Muazzez Akkaya'dan ilham almıştır. Sezai Karakoç Muazzez Akkaya'ya sevdalanır fakat kendisini bu sevdayı itiraf edecek kadar yeterli görmez. Muazzez Akkaya zamanla Sezai Karakoç'un hislerinin farkına varsa da bundan emin olmaz ve sessiz kalmayı tercih eder. Daha sonra ikisinin de davetli olduğu bir törende Sezai Karakoç istek üzerine herkesin önünde Monna Rosa'yı okur ve kalabalık bu şiiri oldukça beğenir. Karakoç şiiri okuduktan sonra hislerinde haklı olduğunu anlayan Muazzez Akkaya Karakoç'a karşılık verir fakat her şey için çok geç kalmıştır. Karakoç Akkaya'ya "Senin aşkın benimkine yetişemez" der ve onu reddeder. Bir arkadaşının şiiri gizlice dergiye vermesiyle Karakoç ve Monna Rosa zamanla ünlenir fakat kimse aslında bu şiirin akrostiş bir şiir olduğunu anlamaz.

CAHİT SITKI TARANCI

Daha çok *Yaş Otuz Beş* şiiriyle tanıdığımız Cahit Sıtkı Tarancı, kendini hep çevresine kıyasla daha çirkin buluyordu. Çevresindekilerin bunu fark edip aksini dile getirmeleri dahi Tarancı'yı ikna etmeye yetmiyordu hatta öyle ki Tarancı bunu öyle bir kompleks haline getirmişti ki hoş bulduğu hiçbir kadına karşı duygularını dile getiremiyor sadece şiirlerinde yasatmakla yetiniyordu. Şair bununla da kalmayıp kendisini dost meclislerinden de gitgide soyutluyordu. Bu duygu şairi yazmaya itmiş olacak ki kendisi edebiyatımızda kendisinden çokça söz ettirmeyi başarabilmiştir.

CEMAL SÜREYA

Daha çok aşk şiirleri ile edebiyatımıza yer edinen Cemal Süreya, yazmaya okul yıllarında başlamış ve böylece okulun karmaşasında, gürültüsünde yazmaya alışmıştır. Öyle ki bu alışkanlığı devam etmiş, hatta evinde sessiz yazamadığını fark edince radyo veya televizyonun sesini açıp ya da gürültünün yoğun olduğu park ve restoranlara gidip yazılarını yazmaya devam etmiştir. Ve böylelikle şuan hâlâ edebiyatımızı süslemeye devam eden o derin şiirlerini yazmayı başarmıştır.

CEMİL MERİÇ

En ünlü sözleri kitap okumak üzerine olan Cemil Meriç gözlerinde oluşan bir rahatsızlık nedeni ile yazıları okumayacak duruma gelmiştir. Gözleri göremez duruma geldiğinde ise yakınlarının yardımı ile yazmaya devam etmiş hatta en verimli eserlerini gözlerinin görmediği dönemlerde kaleme almıştır.

SABAHATTİN ALİ

Yıllarca en çok satılanlar listesinde yer alan, popülerliğini koruyan ve Türk Edebiyatı'nın başyapıtlarından biri olan *Kürk Mantolu Madonna*'yı Sabahattin Ali ikinci kez askerlik yaptığı Büyükdere'de attan düşerek kolunu çatlattığı dönemde yazmıştır. Hatta öyle ki Sabahattin Ali çatlak kolunun acısını geçirmek için kolunu sık sık sıcak suya sokmuş ve bir nevi eseri dizlerinin üzerinde yazmıştır.

İÇ DÜNYAM "MESLEĞİM"

Evet, işte yine başlıyorduk. Dünün aynısı olan bir gün daha... Tam iki dakika on saniye sonra çalacak olan alarmım ki bunu saate bakmadan söyleyebiliyorum, odamın sadece üçte birine gelen güneş ışığı ve yerde halının en köşesine yatmış olan köpeğimle dün ve ondan önceki bütün sabahların tekrarını yaşıyordum. Kafamın içinde günün planı... Kahvaltı yapmalıyım. Kahvaltı önemli. Kahve...Çok işim var.

Hayır, çok işim yok çünkü ve önceki günler kadar çalışsam yeterli. Çiçek almalıyım. Zambak... Annem zambak sever. Vazo boş. Vazo boş kalmamalı. Güne başlamalıyım. Alarm çalmalı. Kırk saniye kaldı. Tik tak tik tak. Hayır, hayır dijital saatler tik tak diye ses çıkartmazlar. Evet, artık güne başlayabilirim. Giyinmeli ve yürüyüşe çıkmalıyım. Köpeğimi gezdirmeliyim. Çiçek almalıyım. Vazo boş.

Yirmi dört basamak, altı daire... Aşağıya iniyoruz. Tam yirmi dört basamak... İşte bu boşucu apartmandan çıktık. Köpeğim Rodas ve ben temiz havaya çıktık. Yepyeni bir gün, temiz hava, çiçek kokuları, kuş sesleri... Hayır fabrika dumanlarıyla dolu boşucu bir hava, araba kornaları, insan bağırışmaları... Dünün aynısı... Yarım saa-

timiz var. Kısa bir yürüyüş... Köşedeki dükkandan kahve ve az ilerisindeki çiçekçiden çiçek almamız için sadece yarım saatimiz var (...) Elimde acı kahvem, karşımda her gün bana sırtarak günaydın diyerek zambaklarımı hazırlamaya başlayan tezgah-tar... Mutlu hep çok mutlu. Hayır, insanlar hep çok mutlu olmazlar sadece öyle görünmek zorundadırlar. Kim bilir ne dertleri var da bu kadar mutlu görünmeye çalışıyorlar. Dertleri var. Herkesin her zaman illaki bir derdi vardır. İşte her gün o beyaz, ince kâğıda sardığı zambaklar... Beyaz zambaklar... Annem... Annem beyaz zambak sever. Ölüm ve kanser... Hayır beyaz zambaklar...

Çalışmam lazım, çok işim var. Evimin en karanlık odası. Şirket, kendi şirketim. Dünya, iç dünyam. Kitaplık... İçerisinde sayamadığım kadar çok kitap... Annem... Annem kitap okumayı çok sever. Bu soğuk, karanlık odayı ısıtan pencere... Kocaman, boydan boya perde... Perde sevmem. Pencerenin önünde küçük, mütevazı bir masa... Şirket benim şirketim, iç dünyam. Yalnız başına kalmış bir insanı yazmak varken konuşmaya zorlayamazsınız. Konuşmam. Yazarım. Ben bir yazarım. Benim mesleğim iç dünyam...

“

**YALNIZ BAŞINA
KALMIŞ BİR İNSANI
YAZMAK VARKEN
KONUŞMAYA
ZORLAYAMAZSINIZ.**

Çalışmam lazım, çok işim var. Evimin en karanlık odası. Şirket, kendi şirketim. Dünya, iç dünyam. Kitaplık... İçerisinde sayamadığım kadar çok kitap... Annem... Annem kitap okumayı çok sever. Bu soğuk, karanlık odayı ısıtan pencere... Kocaman, boydan boya perde... Perde sevmem. Pencerenin önünde küçük, mütevazı bir masa... Şirket benim şirketim, iç dünyam. Yalnız başına kalmış bir insanı yazmak varken konuşmaya zorlayamazsınız. Konuşmam. Yazarım. Ben bir yazarım. Benim mesleğim iç dünyam...

Sosyal Medya ve Kültüre Etkisi

Toplumun en önemli hazinesi kültürüdür. Kültürün varlığı devam ettikçe o toplum da dağılmadan varlığını sürdürebilmektedir. Elbette ki bir kültürü sürdürebilmek çok kolay bir şey değildir çünkü kültür etkileşime oldukça açık bir olgudur. Kültür; dil, din, yaşam tarzı vb. birçok öğeden etkilenebilir. Bu etkileşimin olumlu ve olumsuz tarafları elbette ki bulunmaktadır ve bu da kültürün sürdürülebilirliğini etkiler.

Kültürün etkileşim öğeleri arasında günümüz çağına dahi isim verebilecek bir şey var: Sosyal Medya. Sosyal medya aslında birçok yerde interaktif bir iletişim platformu olarak geçer. Burada dikkat etmemiz gereken nokta "interaktif" kısmı. Sosyal medya üzerinde istediğiniz zaman tek tıkla istediğiniz şeyi istediğiniz şekilde paylaşabiliyorsunuz. Bu paylaşımınızı aslında birçok ülkeden birçok kişiyle "interaktif" bir ilişki içerisinde yayımlıyorsunuz. Eskiden kültür etkileşimleri çok yavaş ilerliyorken bugün sosyal medya sayesinde bir ay içerisinde dahi kültürünüze birçok öğe girebiliyor. Birçoğu kalıcı bir yer edinemesi dahi bir süreliğine kültürü etkiliyor. Bunların en büyük örneği kültürün en önemli ögesi olan dildir. Mesela "post atmak" diye bir kavram Türkçede yoktur. Aslında hem Türkçe hem de İngilizce iki kelimenin birleşimi ile oluşmuştur. Ancak bugün kimse bunun Türkçe halini kullanmıyor çünkü genel kullanım şekli bu değil. Başka bir örnekte de uzun süredir tartışılan "selfie" kelimesini görebiliriz. TDK her ne kadar "özçekim" kelimesini yaygınlaştırmaya çalışsa dahi birçok kişi "selfie" kelimesini kullanıyor ve Türkçe'nin saflığı gün geçtikçe bozuluyor diyebiliriz.

Sosyal medyanın kültüre bir diğer olumsuz etkisi ise kültür karmaşasıdır. Daha öncesinde sosyal medyada her şeyi her ortamdan

insanların paylaşabildiğini anlatmıştık. Bu durumda insanlar aslında kendi kültürlerini de paylaşıyorlar diyebiliriz. Örneğin yurt dışında "anime" denilen dizilerin karakterleri şeklinde giyinmeye "cosplay" denilmektedir ve yurt dışında yılın belirli dönemlerinde bu kültürü yaşatmak adına toplantılar olur ve herkes cosplay yapar. Bu kültür sosyal medyanın da yaygınlaşmasıyla ülkemize kaydı. Sosyal medyada cosplay fotoğrafı gören birçok kişi anime izlemeye ardından cosplayin nasıl yapıldığını öğrenmeye çalışıyor. Bazı etkinliklerde ise cosplay yapan kişilerin de buralara davet edildiğini görebiliyoruz. Burada aslında kültürümüzde aşırı yer edinen bir öğe olmasa bile sosyal medya etkisi ile ne kadar yaygınlaştığını görebiliyoruz. Bir noktadan sonra kişiler başka kültürler ve Türk kültürü arasındaki farkları görüyor. Ardından ikisinden birini seçmek zorunda gibi hissediliyor. Bu his yaşanmasa dahi kişilerin iki kültür arasında sıkıştığı bocaladığı dönemler olabiliyor. Bazen kişiler Türkiye'de yaşamasına rağmen kendine karmaşık bir kültür algısı çiziyor. Bu sebeple yaşadığı yere kendini ait hissedemiyor veya bazı kültür öğelerini gelecek nesillere taşımadığından o nesil adına bir kültür ögesi yok olmuş oluyor. Bu her ne kadar birey üzerinden anlatıldığında çok büyük bir şey gibi görünmese de gelecek nesilleri ve milyonlarca insanın bu karmaşayı yaşadığını düşününce aslında kültürün belirli öğelerinin zamanla yok olacağını ve olduğunu görüyoruz.

Divan Şairlerinden Hikmetli Söz Ustası NÂBİ

Peygamberler şehri Urfa'nın manevi ikliminde yetişmiş, aklı-ı küllinin güzellikleriyle aşkı bulmuş, toplumunun ahvâlini kendine dert edinmiş, Arapça ve Farsçayı hikmet savaşında kusursuz bir şekilde kullanarak edebiyatımızın yapı taşlarından biri olmuş Urfalı Nâbi'yi anlamaya çalışmak bir devri anlamaya çalışmaktır. Döneminin şairleri rindâne, âşıkane duygular üzerine şiirler yazarken düşünce temelli, doğruyu arayan şiirler yazarak Hikemî / Hakimâne şiir anlayışının öncüsü olmuştur. Her daim Hakk'ı arzulamış, hakikat yolunda dünyevi heveslerini bir kenara bırakarak hakkı söylemekten çekinmemiştir. Öyle ki ilerleyen süreçte oluşturduğu bu akım, "Nâbi ekolü" olarak da anılmaya başlanılarak Koca Ragıp Paşa, Nedim, Mustafa Sami Bey gibi birçok ismi tesiri altına almıştır. Tanzimat Döneminde dahi Nâbi'nin izlerini görmek mümkündür.

On yedinci yüzyılın ikinci yarısında, Osmanlı'nın güçten düştüğü ve çeşitli problemlerin tezahür ettiği bu dönemde muktadir kişilere her zamankinden daha çok ihtiyaç olduğunun bilinciyle eser vermiştir. Yirmi dört yaşında bütün hayallerini heybesine koyup memleketi Urfa'dan ayrılarak kişisel menkıbesinin peşinden giderken hayat evinde pişmiştir. İstanbul, Halep, Lehistan ve Kamaniçe'de bulunmuş, döneminin sosyo-kültürel durumunu en iyi şekilde kavrama fırsatı bulmuştur. Eğitimini tamamlamak arzusuyla İstanbul'a geldiğinde gencecik bir şair olmasına rağmen yaşadığı hüsrânı dile getirmekten korkmamıştır.

Aradum ben çâre dil-i nâşâd

Kîmi gördümse itdum istimdâd

Nâbi'nin bu beytinde bahsettiği hüznün sebep-i hikmetini araştırdığımızda dönemin İstanbul'undaki toplumsal tabakalaşma ile karşılaşmaktadır. Nâbi mürşitlerin ve sanatkarların şehri İstanbul'un engin bilgisini takdir ederken aydın ve toplum arasındaki uçurumu eleştirmiştir. Zira İstanbul'da katıldığı ilk şairler meclisinde "Urfa'dan gelmiş bir köylü" olarak görülmüş ve küçük düşürülmek istenmiştir. İstanbul yolunda samimi olduğu mihmandarın aracılığıyla katıldığı bu şiir meclisinde usul gereği bir şairin divanının ilk beyiti ile başlanıp devamında ya aynı divandan farklı bir beyit okunur ya da okunan beyite nazire yapılırdı. Münevver sofralarına özgü görülen, kulpsuz ve pürüzsüz bardaklarla kahve sunulur, kahve içerken dahi belli bir duruş sergilenirdi. Şairler, sofralarında kendisine yer görme cüretini gösteren Nâbi için ise önceden kararlaştırdıkları üzere Hâfız-ı Şirâzî ile başlarlar.

Elâ yâ eyyühe's-sâkî edir ke'sen ve nâvil hâ

Kî aşk âsân nemûd evvel velî oftad moşkil hâ

(Ey Saki meclisimizde birer birer kadehleri döndür, bize sun, şaraba nail olalım. Zira aşk ilk bakışta kolay görünse de birçok zorlukları çıkar sonradan.)

İlk mısrası Arapça ikinci mısrası Farsça olan bu beyitin okunması ile şairlerin kibirli bir duruş takınarak kahvelerini yudumladığını gören Nâbi tamamı Farsça olan bir be-yitten sonra kendisine sıra geldiğinde:

*Dutup ke'sin kenarından nezâket-birle h p rdet
Desinler gahve içmekte bu emmi amma mahir ha*

T rk ce beytiyle karşılık verir.  nce mi-safir olduğu sofrada daha sonra ise saray büyükleri arasında kendinden söz ettirir. Fakat hiçbir zaman İstanbul aydınının köy-l lere karşı geliştirdiği sıcak karşılımalardan(!) bahsetmekten geri durmaz. İstanbul'da refaha kavuşması ise IV. Mehmed'in musahibi Damat Mustafa Paşa'ya mes-nevisini takdim etme fırsatı elde etmesiyle gerçekleşir. Daha sonrasında Paşanın tak-dirini kazanmasıyla birlikte divan katipliği görevine başlar. Sahip olduğu sosyal zeka ile döneminin şairlerinin sadece hayalini kurabildiği etkinliklerde bulunma fırsatı elde eder. IV. Mehmed'in Lehistan seferine iştirak eder.

İstanbul'da bulunduğu vakitte unutulmaz eserlerinden birkaçını edebiyat dünyasına sunmuş olsa da eserlerinin büyük bir kısmını yirmi beş yılını geçirdiği Halep'te yazar. Akıllara kazınmış G rm ş z redifli gazelini de Halep'te bulunduğu süreçte Sadrazam  orlulu Ali Paşa'nın maaşını kesmesi  ze-rine yazmıştır.

*B ğ-ı dehrin hem haz nın hem bah rın görmüşüz
Biz neş tın da gamın da rüzgarın görmüşüz*

*Çok da mağrur olma kim meyh ne-i ikbalde
Biz bez aran mest-i mağr run hum rın görmüşüz*

(Biz bu dünyanın baharını da gözünü de görmüşüz./ Hüzün ve mutluluk anları görmüşüz./ Makam denilen meyhanedeyken çok gururlanma./ Biz bu meyhane-de sarhoş olup sonra sersemleyen çok kişi görmüşüz.)

Nabi ile ilgili bilinmesi gereken en önemli hususlardan biri de kuşkusuz sa-hip olduğu Peygamber sevgisidir. Zira hac yolunda Medine-i Münevvere'ye girileceği sırada birlikte yolculuk yaptığı paşalardan birinin ayaklarını Ravza-i Mutahhara'ya doğru uzatarak uyuduğunu gören Nabi'nin kalbinden kopup gelen beş beyit en meş-hur beyitlerindedir.

*Sakin terki edepten, köy-i mabb b-i Hud 'dır bu,
Naz r-g b-ı il h dir, Mak m-ı Mustaf 'dır bu*

(Terk-i edep etme sakın, Burası Allah Teala'nın sevgilisi son Peygamber Hz. Muhammed(a.s.)'ın yeridir./ Allah'ın nazargahı Peygamberin makamıdır burası.)

Yolculuk sırasında doğaçlama yazdığı bu beyitlerin minarelerden okunduğunu duyup heyecanlanan Nâbi'nin, m ezzinle-re bu beyitleri nereden duyduklarını sorduğunda "R yamızda Peygamber efendimiz,  mmetinden Nâbi isimli birinin ziyarete ge-leceğini ve onu bu naat ile karşılaşmamız gerektiği söyledi." cevabı ile karşılaşınca sevincinden bayıldığı rivayet edilir.

“

**TERK-İ EDEP ETME
SAKIN, BURASI
ALLAH TEALA'NIN
SEVGİLİSİ SON
PEYGAMBER HZ.
MUHAMMED(A.S.)'IN
YERİDİR**

SİYAH BALON

Dar koridor, loş sarı ışık, onlarca kapı, küçük odalar. Mutluyum, doğum günüm için mutluyum. İlk tren seyahatim. Yeni bir anı ve küçük sürprizler. Ailem bana yapabilecekleri en güzel sürprizlerden bir tanesini yapmıştı ve uzun bir tren yolculuğu ayarlamışlardı.

İlk bahar esintilerinde, rüzgârla yarışan tren ve ağaçlar, doğa yeniden hayata başlıyordu. Düz ovalara yerleştirilmiş evlerin arasından geçiyorduk. Bahçeler bazen nereye kadar uzandığı görünmeyen ekinlerle doluydu. Bazı yerlerde göletler bu sakin manzarayı yansıtıyordu. Bazen kuşlar sanki trenle birlikte yolculuk eder gibi uzun uzun yanımızda süzülüyordu. Güzel bir gün gibiydi ama bulutlar vardı tepelerin üstünde, bu güne karamsarlık sızdırıyorlardı adeta.

Odama yerleştim, garip gelmişti. İki gün boyunca küçük odalarda kalacaktık. Lüks bir otel gibiydi. Tam neredeydik bilmiyorum, ilgilenmiyordum da zaten. Ortamın büyüüne kapılmıştım. Güneş odamın camına yansıyor, güzel manzarayı tatlı bir şekilde aydınlatıyordu. Akşam yemeğine kadar odamda kalmayı tercih ettim, etraf zamanla karardı. Akşam yemeği vakti gelmişti. Salon görünümü vagon odalarımızdan da lükstü. Etraftaki ufak duvar lambaları bu odayı eski koridorlara daha da benzetiyordu. Yemeği yerken manzara ile ilgili biraz düşündüm. Uzun zamandır bu kadar çok seyretmemiştim, dalmamıştım herhangi bir şeye. Bulutlar neredeyse üstümüzdeydi. Ama sanki güneş son ışıkları ile tepelerin arasından direniyordu.

Yağmur yağacağına neredeyse emindim.

Akşamım güzel geçti. Bir zaman sonra çok şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Zamanla herkes kendi odasına çekildi. Ben ise son ana kadar keyfini sürmek istedim ve kitabımı açtım. Bir süre sonra etraf toplanmaya başlamıştı. Gece yarısı odama döndüm. Ortama alışmaya çalışıyordum, yatağımda dönüp duruyordum. Bu huyum hep tatillerin ilk sabahını uykusuz geçirmeme sebep olurdu. Uykuya dalmama yakın kapının önünden kısık ağlama sesleri gelmeye başladı. İlk başlarda tam anlayamamamda ses gitgide netleşiyordu ama hala fısıltı gibi geliyordu.

Kapımın altına baktım, sadece loş ışık vardı. Ayaklarımı yere indirdim. Bir anlık cesaret ile kapıyı ardına kadar açtım. Ama ne bir insan ne başka bir şey vardı. Birkaç dakika dışarı sessizce baktım. Vagonumuzun kapısına ışık yansıtıyordu. Birkaç saniye sonra sabah tanıştığım kondüktör açtı kapıyı.

Beni görünce şaşırırsa da, sakince, "Genç adam, ne için bu saat de ayaktasın?" diye sordu.

Kondüktör biraz yaşlı olsa da dinç ve neşeli bir adamdı, yüzündeki derinlikleri gölgeler dolduruyordu. Dikkat çeken siyah saçları loş ışık altında daha da koyulaşıyordu. Altındaki takım elbise ona ciddi bir görüntü katmıştı. Ben de hafif titrek sesimle olanları anlattım, "Odamın önünden sesler geldi, bende merak edip baktım." dedim.

“

**İLK TREN
SEYAHATİM. YENİ
BİR ANI VE KÜÇÜK
SÜRPRİZLER.**

Biraz şaşırıldı ve etrafa bakındı, “Kimse uyanık değil evlat, hadi sende yat bakalım.” dedi. Ama sesi şüpheciydi.

Teşekkür ettim ve odama geçtim. Kapının altındaki ışık zamanla kayboldu ve yine pencereden sızan ay ışığıyla aydınlandı oda. Yatağıma yattığımda azda olsa rahatlamıştım. Olanlar beni biraz korkutmuş olsa da zamanla uyukum geldi.

Vagonun tamamı boştu. Hiç yolcu yoktu. Buğulu camlar, dışarıyı sanki sonsuz bir sis gibi gözüküyordu. Küçük kız, siyah elbisesi dizlerine kadar uzanıyor, elinde ise simsiyah balonu ile arkası dönük sessizce ağlıyordu. Sessiz hıçkırıkları insanı üşütüyor. Seslenmeye çalışsam da işe yaramıyordu. Boğazım düğümlenmiş, nefes alamıyordum. Ona ulaşmak için ne kadar adım atsam da ulaşamıyordum. Sanki aramızdaki mesafe her adımda uzuyordu ve sonunda küçük kız vagonun sessizce çıktı.

Nefes nefese yatağımdayım, nabzımın şiddetini adeta hissedebiliyordum. Hava aydınlanmıştı, kendimi iyice toparlayınca kahvaltıya katıldım. Güzel bir kahvaltı beni bekliyordu. Bir yandan dışarıyı izlerken bir yandan da kahvaltımı yapıyordum. Siyah bir kuş gözlerimin önünden bir anda uçup geçti. Kabusu yeni unutmuşken hemen aklıma gelmişti. Anlayamamıştım gördüğüm rüyanın anlamını ama beni ürperttiği kesindi.

Kahvaltımın sonlarına doğru akşamki kondüktör izin istedi ve karşıma oturdu. Meraklı bir adamdı kendisi.

“Evlat günaydın.” dedi. Ne kadar neşeli gözükmeye çalışıyor olsa da gergin olduğu gözden kaçmıyordu. “Nasılsın bu sabah?”

“Teşekkürler, ben iyiyim. Siz de iyisiniz umarım, biraz canınız sıkın gördüm sizi.” dedim ve devam ettim, “ Umarım akşam sizi rahatsız etmemişimdir?” Yüz ifadesi belirgin bir şekilde değişti. Sanki biraz daha sıkılmış gibiydi.

“Evlat, akşam bazı sesler duyduğuna emin misin?” dedi.

Kafamı salladım ve “Evet.” diye mırıldandım.

“Sadece, sence birisi bizleri rahatsız etmek istiyor olabilir mi?” dedi. Başkasının duymasını istememiş gibiydi.

“Sizi de rahatsız eden bir olay mı yaşandı?” dedim.

“Sen odana geçtikten sonra ışıkları biraz daha kıstım. Bir tur atıp senin olduğun vagona gelmişim ki, vagonunda bir silüeti karşı vagona geçerken gördüm. Merak edip hızlıca vagona ilerledim ama kapıyı açınca kimseyi göremedim ve diğer vagona bir baktım ama kimse yoktu. Sende benimle karşılaştığın için sana da bir sormak istedim evlat.” Yüzü ciddi ve gergin bir hal almıştı.

Bir sonuç çıkaramamıştık ve zamanla konu değişti. Gençliğinden beri burada kondüktörlük yapıyormuş. Yollarda geçmiş tüm hayatı, çocukken de trenlere olan bu merakından ve babasının işlerinden dolayı çok yolculuğu olmuş rayların üstünde. Bir zaman sonra müsaade istedi ve kalktı. Sakin ve görüldüğünden daha neşeli bir adamdı, bilgisi beni şaşırtmıştı ama dediğine göre insan trende düşünebileceğimizden daha fazla şey öğrenebiliyordu.

O gidince bende fotoğraf makinemi çıkardım ve manzaradan iki üç resim ödünç aldım. Dışarıda hava soğuk olsa da güneş içimi ısıtıyor ve bana güzel bir manzara sunuyordu. Biraz fotoğraf çektikten sonra güzel bir kahve ile manzarama biraz tat kattım.

Zaman beklediğimden hızlı geçiyordu. Akşamüzeri bir bayan karşımdaki masaya oturdu ve birkaç resim çektim. Genç ve kumral saçlıydı, çam yeşili kazağının üstüne güneş ışığı düşüyordu. Sakince kameramı çıkardım, onu manzaranın resmini çekerken yakaladım ve bir resmini çektim. Onun resmini çektiğimi anlayınca bana baktı ve gülümsedi. Sakince masadan kalktı ve karşıma oturdu. Resmi ona göstermemi rica etti. Filmi çıkardım ve ona doğru uzattım, arkasına yaslandı ve bir fotoğraf çekti.

“Şimdi ödeştik sanırım.” dedi ve iyi akşamlar dileyip kalktı.

Gülümsemekle yetindim. Bir kahve daha rica edip arkama yaslandım ve gözlerimi sakince kapadım. Ve kondüktörün anlatıklarını düşündüm. Sanırım sadece ben şahit olmamıştım veya sadece yanlış anlamıştık.

Düşüncelerim garsonun kibarca, ”buyurun, kahveniz.” demesi ile bölündü. “Teşekkürler.” Dedim ve gülümsedim.

Vagonun ışıkları güneşin ardından yavaşça yanmaya başladı. Dışarı pek gözükmüyordu, biz yolcular ise gelen yemekleri sakince yemeye koyulduk. Bazen duyulan küçük gülüşmeler bazen ise fısıldaşmalar insanın kulağına geliyordu. Not defterimi çıkardım, sessiz konuşmalar eşliğinde vagonun ve insanların bir benzerini karladım ve kadının fotoğrafını defterimin arasına koydum. Defterimi cebime sıkıştırdım ve toparlandım, sonrasında odama geçtim. Sakin ve sessizce kitabımın sayfalarını çevirdim ve yarıda bıraktığım sayfama geri döndüm. Kitabı yaralamıştım ki uyku bedenime üstün gelmeye başladı. Yorgun gözlerim zamanla kapandı.

Sabah seri konuşmaların ve hızlı adımların sesi ile uyandım. Kısa zaman sonra biri odamın kapısına tıkladı. Biraz şaşkın bir halde hazırlandım ve odamın kapısını yavaşça araladım. Herkesi trenden indirmeye çalışıyorlardı. Kondüktörün yüzünü gördüğümde biraz olsun rahatladım. Ne olduğunu sordum.

“Evlad küçük bir aksaklık yaşandı. En kısa zamanda vagonlara geri döneceğiz.” Sesinden endişelendiği belliydi. “Son vagon sabaha karşı trenden ayrıldı, sebebini anlamaya çalışıyoruz. Hepinizi durumla ilgili bilgilendireceğiz.”

“Tamam.” dedim ve teşekkür ettim.

“Montunu almayı unutma, dışarıso oldukça soğuk.” Gülümsedi ve diğer vagona doğru ilerledi.

Dışarıso sert soğukla harmanlanmıştı ama güneş insanı yanıltıyordu. Bir gölün yanında durmuştuk. Fotoğraf makinesi olanlar bu güzel manzarayı sonsuzlaştırıyorlardı. Belki bir saat olmuştu ki bizi trene geri çağırdılar. Sabah kahvaltısı için hazırlıklar yapılıyordu. Vagona ilk girenlerdendim ve dün oturduğum masaya oturdum, tren hareket etmeye başlıyordu. Camın kenarına sıkıştırılmış bir not vardı, ilk başta dikkatimi çekmemiş olsa da kahvaltılar masalarımıza geldiğinde gördüm. Küçük katlanmış bir kağıttı, yavaşça kağıdı açtım. Küçük bir kız ve elinde siyah balon.

“Kalk...kalk hadi... geç kalacaksınız!”

Annemin sesiyle gözlerimi aralandı. Etraf karanlıktı, ve annem başımda dikilmiş, “Hadi, hadi tren beklemez oğlum!” diyordu. Neşeli sesiyle insanı uykusundan söküp atıyordu.

“Tamam anne, kalktım. Hemen hazırlanırım şimdi”

Elimi yüzümü yıkarken siyah balonlu kız aklıma geldi. Gerçek miydi ama yeni uyanmıştım. Kısa bir kahvaltıdan sonra babam beni tren garına bıraktı ve, “Oğlum, gezdiğin yerlerin resmini çekmeyi unutma.” dedi.

“Peki baba, hatırlattığın için sağol.” dedim ve gara doğru yürüdüm.

Tren oldukça güzeldi ve rüyamdaki gibiydi. Hava güzeldi ama kara bulutlar uzaktaki dağları ziyarete gelmişti bile. Odama geçtim ve yerleştim. Kameramı çıkardım ve odamın bir resmini çektim ve resmi koymak için defterimi araladım. Defterimde ilk sayfaların arasında yeşil kazaklı bir kadın fotoğrafı vardı.

ISSIZ OKYANUS

İnsanın elinde olan en önemli yetenek tir belki de hayal etmek. Hayal ederken ormanlarım yeşerir, sokaklarım aydınlanır, dalgalarım ulu dağlarla boy ölçüşür, ağaçlarım gökleri yarar... Hayal etmek ruhumu besler, beni ayakta tutar. Olduğum, olacaklarım, olmak istediklerim; dünüm, bugünüm, yarınım; geçmişim ve geleceğim şekillenir. Tüm bedenim aynı güneşin nazik dokunuşları gibi can bulur. Olasılıkların fazlalığı, tasarılar ve daha birçok şey bazen beni bir okyanusun ortasında tek başıma bırakır.

Dalgaların kimisi beni yutar, kimisi beni oradan oraya sürükler. Bazı dalgalarım büyüktür, cesaretlidir ve korkusuzdur; Bazı dalgalarım küçük olsalar da kendi akıntılarını bir şekilde bulmayı başarırlar. Ben bu okyanusun ortadayım. Boğulurum, sürüklenirim ve çoğu zaman dalgaları kontrol etmeye ça-

lışırım. Bazen dalgalar beni bulutlara taşır, bazen durmadan kayalıklara çarpar, bazense okyanusun derinliklerine çeker.

Bu okyanus benim düşüncelerim, zihnim, ruhum ve benliğimdir. Karışık, derin, çoğunlukla ıssız. Kimi zaman fırtınalar kopar, dalgalar boy ölçüşür, şimşekler birbirleriyle çakışırken gök gürler. Kimi zamansa hiç olmadığı kadar sakin ve beraktır, yüzeyi çarşafı andırır, bir ayna gibi olduğunu yansıtır. Bu okyanusa birinin ulaşması ve burada boğulmaması zordur, bu yüzden genelde burada yalnızımdır. Bu karmaşanın içinde hayal edebildiğim müddetçe var olurum. Hayal etmek kayalıklara çığlıklar gibi vuran dalgaları dindirir. Ruhumu dengeler, besler ve canlı tutar. Böyle bir yeteneğim olmasaydı ruhsuz olurdu, bir benliğim olmazdı. Ben işte o zaman ben olmazdım.

“
**DALGALARIN
KİMİSİ BENİ
YUTAR, KİMİSİ BENİ
ORADAN ORAYA
SÜRÜKLER.**

"Biz"im Sözler

“

*Ekvanında aks eden
çehrem bulanıklaşıyor,
niçin incilerini
akıtıyorsun Sitare?*

Sudenaz ÇELİK

“

*İstediği koltuğu alıp
yillarca örtüsüyle
kullanmak gibidir
kendini ihmal etmek.*

Elif Öykü KAYA

“

*Gecenin zifiri karanlığında
ki ayın saf ışığıyla parıldadı
Bir çift göz bebeğinin içinde
ki benliğimin parçaları*

Melike AY

“

*Burası bana
yaşadığımı
hatırlatıyor ve ben
bundan korkuyorum...*

Esra Suğra YILDIZ

“

*... 'Gözlerimi senden kaçırmak
istemiyorum' demiştin bana. Şimdi
yaptığın bir korkaklık mı yoksa beni
yabancılaştırma çaban mı? Yolun
sonunda verdiğin tüm cevaplar eminim
ki aynı kapıya çıkacaktır...*

Dilanaz GÜNGÖR

“

*Etrafında çarpan kalplerdir
insanı ayakta tutan.
Başka kalpler sarmalamasa
varlığımızı, neye yarar
damarlarımızı yakan o kı kıllık.*

Naz UNCU

“

*Teferruatlara takılmadan, gözüye
bakmadan, serimi arza vurmadan,
kesif esefe ulaşmadan, bir hun bile
akmadan, afitap ebriilerin arasında
kaybolmadan, bir bergüzar bırakarak
vuslata ermek isterim bu meçhul
dünyadan...*

Özkan IŞIKSOY

“

*Şiir, romanlara
sığdıramadığınız duygu
ve düşünceleri birkaç
satıra sığdırmaktır.*

Bedrettin Sami UÇKUN

“

*En parlak yıldızlar
bile karanlıkta
ortaya çıkar.*

Zeynep Sanem
GÜNEY

“

*Korkularımızla yok
olup kaybettiklerimizi
kabullenerek yaşıyorduk
bu hayatı. Ezelden beri
böyledir insanoğlu, kolay
olandır yenilgi.*

Yağmur KİBAR

“

*Özgürlük isteyen
ruhlar korkularına
savaş açarlar.*

Şevval ALTINDAĞ

“

*Bir hatıraya gömdüm
içimdekini
Buz gibi titrerken ellerim
Kalkıp gitti ömrümün ateşi...*

Eslem AKKUŞ

“

*Her zerrem dahi
hissederken yokluğunu,
söyle nasıl kalayım
dimdik?*

Eslem GÜMÜŞALAN

“

*Gözlerinizi
kapatmak bile
zorlaşır, ekvanınız
bir insan olunca.*

Minel APAY

“

*Biçare kaldığında
bile kalbinin umutla
atışına duyduğun
özlemlerle bakacaksın
gökyüzüne...*

Ceylin KILIÇ

“

*Her alınan nefes bir
umuttur, yaşam bir umuttur,
umuda sahip olmadan
yaşamak nasıl olur?*

Mehmet Güray
USTA

“

*Artık çalmıyorsa müzik,
duymuyorsa kulağım, yine de
dinliyorum şarkıları. Çünkü
melodiler sensin ve içimde ki
sen hiç bitmezsin...*

Özsu CEYLAN

“

*Bahar kokusunun burnumu
gıdıklamasıyla gözlerimi
kapadım ve ordayım işte:
yağmurun altında ıslanıyorum
neşveyle.*

Seray Sude ÇELİK

Kelimeler ve Hisler

Ağlamak:

Gülmenin düşmanı değil, aksine dostudur. Her an akıtılamaz o göz yaşları. Herkesle paylaşılmaz. Oysa gülmek öyle mi? İstediyinin yanında gülersin, yadırganmaz. Bundan ötürü her zaman göz yaşıyla ağlanmaz; bazen derin bir kahkaha atılamayan çığlıklarla dolu olabilir.

Mayıs: Yaz güneşiyle tanışmamız. Aylarca bizi yakıp kül edecek yangının kıvılcıkları. Bir ömür yüreğimizde yer edinen sınırsız hayallerin doğuşu.

Meys: Geçmiş karşına, öylece sana bakıyor katilin. Gözünün içine dalıp gitmişsin. Sanki gel de bütün açtığın yaraları sar, dercesine... Fakat ne fayda? Görüyorsun: Ne sen tekrar dirilirsin; ne de o, bir seferlik dahi seni sağ bırakır.

Diğerkam: Annemden önce içtiğim her su, yediğim her lokma... Kenardaki parasından bana harcadığı her kuruş. Babamın ellerinde çıkan her nasır, çalışmaktan başının ağrıdığı her gece...

Latife: En yakın dostun aldığı her nefes...

Dilhun: Bazen en kıymetlilerini tonlarca yük altında bırakırsın. Gözbebeğin geleceğiyle ezilir onca solumsuzluğun dibinde. Söylesene arkadaş, gözbebeği olmadan görür mü insanın gözü? Akar mı tek damla yaşı? Akarmış, meğer sessiz sedasız onca kıyamet koptu ömürlerce yükün ardında.

Zaman: Her şeyin ilacı, doğru. Ruhunuza iyileştirir. Hayatınıza kattıkları adeta bir masala sürükler sizi. Sonra hatırlatır: Masalarda iyiler kadar kötüler de vardır... Bir bakmışsınız ruhunuza hayat verenler günden güne sizi eritiyor. Evet, zaman her şeyin ilacı. Nitekim fazlası şifa değil...

Empati: İnsan hissetmediği şeyi anlayamazmış. Belki birini anlamak için kendinizi onun yerine koymak yetmez. Onun sevinçlerine gülmek, gözyaşlarına ağlamak gerekir. Belki de büsbütün o olmak gerekir.

NAZAN BEKİROĞLU MOR MÜREKKEP

Hayat ve Kelimeler

- Her şey kitaplarda vardır fakat onlar bize dünyayı nasıl görmemiz gerektiğini değil onların gözlerinden gösterir. Biz kendi gözlerimizle görebilmek için bakmamız, yaşamamız gerekir.
- Yazmak ve okuma ihtiyacı temelden gelen bir ihtiyaçtır.
- Sözlerle hayatı anlatmak mı önemlidir yoksa kurallara uymak mı bunun kararını vermek zorundayız. Sözlerimizin arkasında hayatlarımız yok.
- Yazı, ölmek içindir. Yazarın karşılaştığı iki durum vardır: Cinnat hali ve şuur hali. Bu durumdan kurtulacak ya da ölecektir. Cinnatten şuur haline atladığında yazar başaracak, geriye normal bir varlık kalacaktır.

- İnsanın anlatmaya ihtiyacı vardır. Fakat insan hiçbir zaman anlamayacaktır. Ruhunu anlatmaya kelimeler yetmez. Dil duygularımıza yetişemez. Şiir de aslında dil ile yapılan mücadeleden doğan bir şeydir. İnsan anlatmadıkça şiirle mücadele can acıtır ve böylelikle en iyi o şekilde anlatır.
- Yazmak marifettir, bunun okuyucuya ulaşması ise yazar için bir gerekliliktir. Yazar, okuyucuyu ister. Şiirlerinin duyulmasını, hissedilmesini. Bu yüzdendir ki yazarımız da bilinen şiirleri değil bilinmeyen şiirleri keşfetmek ister. Onların da okuyucusu olsun diye.

Eşik

- Küçükken mutluyduk, büyüdükçe içimizde bir hüznün oluştu.
- Bırakın başkaları olmayı! Arkanıza dönüp baktığınızda sizden bir şey olmayacak ve o zaman anlayacaksınız işin işten geçmiş olduğunu.
- Değişmeyen tek şey değişimdir. Tepkiyle karşılanan her şey bir süre sonra eskiyip yerini yeni bir değişime bırakıyor.
- Kendin ol, ilk sözü söyleme.
- Kendine içini açtığında ödeyeceğin bedel aklındır.
- Akıl tek silah ve tek yöntemdir. Onun kavrayamadığı yok sayılmaktadır. Sevgi inkâr edilir, kalp gözü kapalı olan bir döngüdür.
- Yazarımız aklın dışına çıkanlardan örnekler vermektedir: İstanbul böyle fetheadildi, sanatçılar böyle unutulmaz oldu, Mecnun Leylayı böyle sevdi...
- Yeni bir sabah eski hayatının son günü olan bir sabah. Geçmişindeki her şeyi tek tek bulup yaktığı, sildiği, kaybolduğu ve gözlerini kapatıp kendini dünyadan silip geçmişini kendisinden silmediğini anladığı ilk gününe gözlerini açtı.

Yol Arkadaşım

- Puşkin üzerine bir yazı yazmaya çalışırsınız. İlk önce eserlerini okumaktan başlarsınız eserleri hayatınızda belirlemeye başlar. Sonra Turgenyev çıkar karşınıza, biraz da Gordinov uzatır başını fakat beklemedir. Puşkin'i yazmaya başladığında ise altında kalırsınız ağırlığından.
- Geçmişin sayfalarında kendinizi kaybettiğiniz bir zamanda aniden beliren bir yol arkadaşı... İlk devam edersiniz yolunuza, aynı yerlere bakarsınız fakat o sizin için erken, siz onun için geçsinizdir. Yarım kalırsınız böylece fakat yolun sonu bu hissedersiniz, değildir. Alır eline kalemi yeni bir sayfayı karalamaya başlarsınız.
- Düşenin dostu Allah'tır derler. Doğrudur belki de yaşayıp görmelisiniz.
- Rüzgâra karışan kekik ve lavanta kokusu. Bir insan hayata başlaması, labirentin içinde dolaşmaya başlayarak bu kokuyu alması ve doyamadan yitip gitmesidir yaşamak. Ne olduğunu anlamadan...
- Sevmek anlamının netice çekimidir.
- Simurg üzerinden bulmak ve kaybetmek anlatılmaktadır. Bulup da fark edemeyip elinden kaçırmaktır.
- Her şeyin tersi vardır. Zıtlar birbirine girer, sarılıp bütünleşir.
- Yazar yazmak için yaşamını feda etmiştir.
- Altını çizerek okumak sayfaların arasında kendini bulabilmektir. Farklı zamanlarda okunan aynı kitapta aynı yerlerin mi farklı yerlerin mi çizildiğidir önemli olan. Kaldın mı bulunduğun yerde yoksa değişip geliştin mi?
- Bir yazara verilebilecek hem en iyi şeydir altını çizerek okuma hem de en kötü harekettir.
- Senin hayatın yaşadığın hayattır. Değiştirmeye değil yaşamaya bak!
- Zaman zaman güzel bir musiki duyuyorum ve kalbimiz heyecanla çarpmaya başlıyor, kayıp bir cennetin hatıralarıyla acı çekiyoruz.
- Emniyette değiliz, her şey olabilir her dakika.
- Her şey tersiyle kaimdir. Denge bıçak sırtındadır. Ama denge mevcuttur. Emniyette olabilir aynı zamanda.
- Nakkaşlık yazarlık sanatı gibidir. Sözcükleriyle nakış işlersin adeta. Bu nakkaşlık yani sanatçılık da dünyayı farklı gösterir saha. Herkesin görmediği şeyleri görürsün etrafta. Farklı bir bakış açısıyla bakarsın ve yorumlarsın dünyayı. Yorumların da kâğıdına yansır, nakış gibi işlersin onları.
- Mor birçok şeyi temsil eder aslında. Bihter'in mendilindeki renktir mor, Mor Salkımlı Ev'deki salkımların rengidir. Oscar Wilde, Dorian Gray'in Portresini erguvan renkli çiçeklerle süslemiştir mesela. Mavi ve kırmızı uç noktaların renkleridir. Mavi huzurdur, geniş gökyüzüdür. Kırmızı ise tutkudur, kandır. Mor ikisinin arasındır. Biraz huzur biraz tutku. Biraz gökyüzü biraz kan. Bu yüzden romanlarda temsil ettiği şey çok şey anlatır aslında. İnsanlar gibidir çünkü mor. Ortada.
- Aşkın suya düşüşüdür ebru. Ebru kainatı ve tüm oluşu özetler aslında, Mevla da ebrucu gibi yaratmıştır evreni. Nazlıdır ebru, dokunsanız kırılır.
- Papatya'nın saf, sade ve alçakgönüllü bir güzelliği vardır. Fatih, İstanbul'u Mayıs ayında fethetmiştir ve Mayıs ayı da gül ayıdır. Oysa papatya güle hazırlıktır. Papatya bahar ordusunun öncü kuvvetidir, ödüksüz ve madalyasız bir akıncıdır.
- Fatih Sultan Mehmed İstanbul'a aşkıdır. Yüzyıllar öncesinde verilen bir sözün aşkıdır bu. Bir gün gerçekleşecek bir umudun, hevesin.
- Pervane neden kendini yakar? Bilime göre elbet bunun teknik bir sebebi vardır. Ancak sanatçı bunu farklı bir açıdan görür Pervan ü Şem der buna. Şem ışıktır. Pervane ve Şem'in aşkıdır aslında sadece olan. Aşklarının ateşidir pervanenin yanma sebebi.
- Ateşin de duruma göre anlamı vardır. Şehvettir ateş, aşkıdır, tutkudur. İstanbul'un bir diğer aşığıdır ateş. Bu yüzden vardır İstanbul'un yangınları.

- Ateş bazen de insanın içinde yanar, tıpkı İbrahim gibi. İbrahim davasına körü körüne bağlıdır. Bu sebeptendir bu aşkının ateşin içinde yanması. Sonrasında ateş güllere dönüşür ve bu teslimiyettir. Çünkü aşk ateşi zarar vermez insana her zaman, en azından aşkından emin olduğun zaman.
- Çöl bir bölü kırk milyon ölçekli bir haritada sarıya boyanmış alandır ilk bakışta. Ancak çöl bundan çok daha fazlasını temsil eder. Çöl zorluktur, çöl mücadeledir.
- Su tarihte çok yer kaplar. Zira edebiyatta da böyledir. Bir ucundan silkelense edebiyat, ortalığı Tufan kaplayacak. Su, ulaşılacak şeydir, arada ateşler ve çöller vardır. Hikâyeler de böyle işler işte. Çölün ardındaki su gibi.
- İnci kimin hakkıdır? Ömrünü tehlikeye atan dalgıcın mı? Denizin ve gücün sahibi hükümdarın mı? Yoksa inciyi daha güzel gösteren güzelin mi?
- Sis görüntüyü saklar, bir perdedir o. Sis gitse geriye sadece ses kalır. Siste varlığın sesi varsa varlık vardır.
- Güneş hükümdardır. Her şeye ışığından saçar. Ancak onun saltanatı sonsuz değildir. İbrahim'in fark ettiği de budur. Geceleri ayın saltanatı başlar. Ancak onun bile saltanatı güneşin yansımasındandır. Bazen de ay güneşi kapatır tamamıyla. Ay nankör müdür? Yoksa kıskançlığından mıdır? Belki de yıldızlar yüzünü sadece ona gösterdiğindedir. Belki de güneş gibi saltanatı batı ve doğuya sınırlı olmadığındandır. Zira güneş, karanlığa hükmedemez.
- Aynaya ne gösterilirse o da onu gösterir. Kire müsaittir. Kötü şey gösterilirse kötüyü gösterir. Kırık ayna ise kırık gösterir. Görüntüyü sonsuz sayıda çoğaltır.
- Arka bahçeli gerçekleşir bazı şeyler. İstedığınız gibi davranırsınız orada. Güzel gelir belki arka bahçeye. Ama kimse bilmez. Zira siz ön bahçede görünür dursunuz. Yaz vardır çünkü hâlâ ön bahçede.

HÜSN-İ TALİL

- Hüsn-i talil, güzel sebebe bağlama, ne kadar çok yerde var; sudan bülbüle. Edebiyatçı apayrı bir tablo görüyor bilim adamından. Belki de bunun hepsi bir şark müessesesidir. Doğayı böyle görmek bizim doğamızda var.
- Divan şiiri yapılan abartılı sevgili betimlemeleriyle doludur. Hükümdarlar bile bu konuya dahildir. Yoksa neden Kanuni Hürrem'ini; Karaman'ı, İstanbul'u, Rumeli'si ve hatta devletlüsü olarak görsün?
- Eserin altına atılan imza ya da kaşe ne çok şey anlatır aslında. Tıpkı Nebi'nin imzası gibi. "Ne" ve "bi" yokluğu ifade eder iki yokluktan varlık eder Nebi.
- Susmak ne hikmetlidir aslında. Susmak sonsuz harflidir. Konuşmak ise sayılı ve sınırlı harflidir. Konuşmak, susmak kadar derin anlamlara inemez.

- Lakin aynı zamanda söz suskunluğu tamamlar. O da önemlidir. Söz olmasa "Suskunluk hikmetlidir." de olmazdı. Mevlana susmanın güzellemesini yapar durur. Ama onun arkasında da bir Mesnevi kalmaz mı?
- Her şey bir noktadan oluşmuştur, tek boyutlu. Cümlelerin başı nokta sonu nokta. Derler ki ilim bir noktaydı, onu cahiller çoğalttı.
- "Şey" ne tuhaf bir kavram. Tüm evren üç harfte gizli. Eşya ise onun çoğulu, "şeyler".
- "Elveda Ya Şehr-i Ramazan" derler. Peki neden elveda? Ramazan tek bir defa gelmez ki. Bir sene sonra bir daha gelir. Sebebi şudur ki, Ramazan hiç olmayacakmış gibi önemsenir. O yüzden ondan ayrılmak bir elveda kadar hüznüldür.
- Neden bazı insanlar erken göçer? Neden erken göçenler arkalarında bu kadar derin bir iz bırakır? Nedense insanlar öldükten sonra odalarında daha çok varmış gibi hissederiz.

Senin İçin

- Gül çocuğa benzer. Çünkü anneler çocuklarının dikenlerine rağmen gülüm diye sarılırlar çocuklarına. Çocuklar onları gece uyutmasa da, dokuz ay annelerine cehennemî yaşatsa da, çocuklarına her şeyden daha fazla değer verirler anneler. İlk dişi, ilk kelimesi, ilk gülümsemesi, çok değerlidir annelere. Zira merhamet ve şefkat insanın en güçlü duygularındandır.

- Her şey bir acelecidir hayatta. Hiçbir şey için zaman yoktur aslında, hem de hiçbir süreç bitmez. Ne öğrenme biter, ne sınav. Ne idrak bitiyor, ne görev. Her hikâyede benzer birbirine. Herkes hastanedeki hastalar gibi. İnsanlar odalara girip çıkıyor, bazen de kimse gelmiyor. Önemli olan en sonuna kadar kiminle kaldığınız oluyor...

“

**BIRAKIN BAŞKALARI OLMAYI!
ARKANIZA DÖNÜP BAKTIĞINIZDA
SİZDEN BİR ŞEY OLMAYACAK
VE O ZAMAN ANLAYACAKSINIZ
İŞİN İŞTEN GEÇMİŞ OLDUĞUNU.**

“

*İsteseniz de istemeseniz de zaman her şeyi
silip süpürüyor ve sonunda geriye sadece
karanlık kalıyor.*

TOM HANKS
YEŞİL YOL

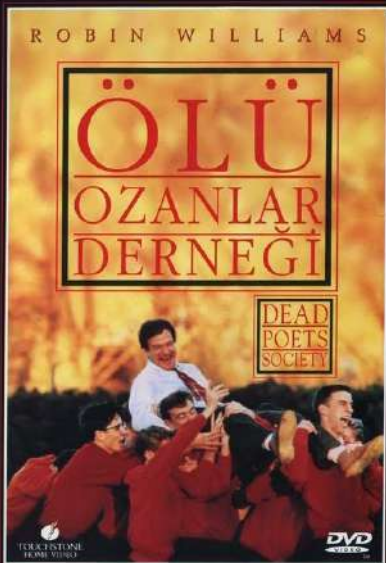
Yeşil Yol

Frank Darabont 2000

“

Çoğu insan hayatını sessiz bir çaresizlik içinde yaşar. Bunu kabullenmek niye? Risk alıp yeni yerlerde gezinin.

Ölü Ozanlar Derneği

Peter Weir 1990

KOCAELİ ALİ FUAT BAŐIL
SOSYAL BİLİMLER LİSESİ

Geleceğinize hoşgeldiniz

**Gayret, her gün biraz daha
gayret... Yavaş da olsa daima
iyiliğe ve olgunluğa doğru
kendinden emin ilerleyiş.**

ALİ FUAT BAŞGİL